

DE TWEEDE BRIEF AAN TIMOTHEÛS

F.W. Grant

DE TWEEDE BRIEF
AAN TIMOTHEÛS

De numerieke structuur van de Schrift

De tweede brief aan Timotheüs

De numerieke structuur van de Schrift

Auteur: F.W. Grant
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Eerste editie: 2024
Copyright: OudeSporen online uitgeverij

Inhoud

De brieven aan Timoteüs, algemeen	8
Omvang en indeling van de tweede brief aan Timotheüs	11
De verdeling van de tweede brief aan Timotheüs:	14
Deel 1 - God die altijd voor ons blijft	15
1.1 Aanhef van de brief.	15
1.2 Trouw aan het evangelie	17
1.3 De gezonde woorden tot voorbeeld houden	23
1.4 Afkerigheid van de gezonde woorden	27
Deel 2 - Het conflict van het geloof.	29
2.1 Het doorgeven van de leer	29
2.2 Het strijden als soldaat	31
2.3 Het kruis ondergaan om de kroon te vinden.	33
Deel 3 - De manifestatie van het kwaad in een georganiseerde vorm	35
3.1 Het woord van de waarheid recht snijden	36
3.2 Zich onttrekken aan ongodelijk gezwets	39
3.3 Het grote huis en de vaten	40
3.4 De begeerten van de jeugd	44
Deel 4 - De beproeving in alle opzichten	49

4.1 De laatste dagen	49
4.2 Tegenstand en Toewijding.	51
4.3 De Schrift.	52
Deel 5 - Het vertrek van Paulus	59
5.1 De opdracht om het Woord te prediken	60
5.2 Het einde van Paulus' strijd is nabij	63
5.3 Paulus' persoonlijke omstandigheden	66

De brieven aan Timoteüs, algemeen

De pastorale brieven lijken bijna een afdeling op zich te vormen. Ze zijn allemaal van hetzelfde praktische karakter, ze zijn gelijk geschreven aan individuen, en die de vertegenwoordigers van de apostel zijn in hun verschillende plaatsen. In die zin zijn ze heel anders dan de brieven aan de gemeenten, hoewel het onderricht natuurlijk perfect voor ons blijft gelden. Ze zijn op deze manier gelijk, dat de orde die in het begin werd ingesteld, hoewel ze voor de godsvrucht was ingesteld, toch zo ver is doorbroken in het algemene verval en falen van de Kerk, dat het noodzakelijk is om de vorm van de waarheid voor ons in zekere mate te veranderen.

Dit wordt inderdaad in de tweede brief aan Timotheüs op een heel duidelijke manier opgemerkt, zoals we zullen moeten zien. De wijsheid van God die de mislukking voorzag, heeft ons niet zonder passende bewaking en voorziening voor zo'n tijd achtergelaten; maar hoewel al deze dingen de brieven die voor ons liggen met elkaar verbinden, zijn ze toch praktisch gescheiden zoals de namen waarmee ze verbonden zijn ze noodzakelijkerwijs scheiden; de twee brieven aan Timotheüs van die aan Titus. Bovendien zijn zij noodzakelijkerwijs met elkaar verbonden door de plaats die zij numeriek innemen onder de brieven van Paulus.

Het boek Numeri is op deze manier verbonden met het boek Deuteronomium. Er is een duidelijk verband tussen deze twee op zo'n manier als er niet is tussen hen en bijvoorbeeld de boeken Exodus en Leviticus. Zo zijn in de boeken der Psalmen de vierde en vijfde afdeling klaarblijkelijk zeer nauw met elkaar verbonden. Het getal 5 is, zoals vaak is aangetoond, een $4 + 1$, en bevat in zich de betekenissen van beide getallen - het getal van zwakheid met dat van kracht; het getal van het schepsel, met dat wat van God spreekt. Dit is ook het verband en de scheiding tussen de brieven aan Timotheüs en Titus. De brieven aan Timotheüs spreken over het gedrag in het huis van God, dat is de Gemeente van de levende God, en de aanwijzingen daarin zijn alle gericht op de handhaving van de godsvrucht, van de heiligheid die Gods huis is. De brief aan Titus heeft ook dit karakter, maar dan om ons te laten zien dat de waarheid, wat dat ook is, noodzakelijkerwijs in overeenstemming is met de godsvrucht, en de verhouding daarvan tot elkaar.

Titus is dus, hoe kort ook, werkelijk de Deuteronomium van de brieven van Paulus, en als zodanig zullen wij hem beschouwen. Ook in Numeri wordt het falen van het volk naar voren gebracht, zoals we in Deuteronomium de lessen vinden die uit deze hele geschiedenis van falen worden afgeleid. Evenzo hebben we in Timoteüs de mislukking die in Titus nauwelijks te zien is; maar de goddelijke kant, de lessen die God ons uit dit alles wil laten trekken, worden ten volle belicht.

Tegenover de eerste en de tweede brief aan Timotheüs staat dat het huis van God in orde is, hoewel er een profetie is van de ondergang die toen al dreigde. De tweede zendbrief toont ons dit in beginsel al verwezenlijkt. Het huis is geworden als een groot huis, met zijn

‘vaten van goud en zilver, maar ook houten en aarden vaten; en sommige wel tot eer, maar andere tot oneer’ (2 Tim. 2:20) en het woord gaat uit dat als iemand zich nu reinigt van deze vaten tot oneer, ‘hij een vat zal zijn tot eer, geheiligd, bruikbaar voor de Meester.’ Aan de andere kant moet zo iemand ‘gerechtigheid, geloof, liefde en vrede najagen, met hen die de Heer aanroepen uit een rein hart.’ Afscheiding van het kwaad is altijd Gods principe geweest vanaf het begin.

Omvang en indeling van de tweede brief aan Timotheüs

De tweede brief staat in vele opzichten in contrast met de eerste. In de eerste is het huis van God in orde, ook alle noodzakelijke afspraken voor het behoud van de godsvrucht van datgene wat het huis moet zijn. In de tweede brief kunnen we bijna zeggen dat we het huis helemaal missen. Er is een fundament dat stevig blijft, en dat een groot huis is geworden, met zijn vaten niet alleen om te eren, maar ook om te onteren. We hebben het niet meer over ouderlingen, of zelfs over diakenen. Ieder moet als het ware voor zichzelf denken en voor zichzelf handelen, en wel tegenover alles wat tegen hem is. Wij moeten ons zuiveren van de vaten tot oneer, en *'gerechtigheid, geloof, liefde en vrede najagen met hen die de Heer aanroepen uit een rein hart'* (2 Tim. 2:22).

Er wordt geen hoop gepredikt op herstel van deze toestand. Wij moeten deze onder ogen zien, niet in een geest van lafheid, maar met een vast vertrouwen op Hem die altijd dezelfde blijft voor ons, en die ons bijstaat volgens raadgevingen die al voor de Gemeente of zelfs de wereld waren. De apostel zelf is duidelijker dan ooit; met het licht van de eeuwigheid in zijn ogen en het besef dat zijn goede strijd is gestreden (2 Tim. 4:7), laat hij degenen die achter hem staan de toestand der dingen onder ogen zien zonder apostolische macht. Het vertrek van Paulus is op deze manier zeer veelbetekend. Hij

vertrekt niet met de sympathie en de gemeenschap van het hele volk van God, zoals we ons zeker hadden kunnen voorstellen. Degenen in Azië zijn van hem weggegaan; van degenen die in Rome om hem heen zijn, hebben er slechts twee of drie hem onverdeeld voldoening geschonken. De omstandigheden zijn zo somber als men zich maar kan voorstellen, maar de hemel is helder, en de weg verlicht met de heerlijkheid erop naar de volmaakte dag die nabij is.

De brief doet een bijzonder beroep op onszelf. Wij hebben het verval en alle verwarring die daarmee gepaard gaat, steeds meer zien toenemen tot de huidige tijd. De barmhartigheid van God komt hierbij weliswaar tot herleving, maar alleen met betrekking tot een overblijfsel dat meer en meer van de rest moet worden gescheiden. De bewegingen die eens met God zijn geweest, zo ervaren we, zijn voortdurend geneigd om te eindigen in het vlees. Zo moet God als het ware vanaf het begin verder werken en steeds weer opnieuw een overblijfsel scheiden van het overblijfsel dat zojuist heeft gefaald. Het is inderdaad vreemd, en toch in overeenstemming met het karakter van de dingen, dat dit verval, met alle verschrikkelijke gevolgen ervan niet volkomen duidelijk is voor alle christenen. En de gedachte dat de Gemeente een klein beetje zuurdesem is in de wereld is die de wereld tot God moet bekeren, wordt nog steeds aangehangen door velen die er in de huidige tijd voorstander van zijn.

Het eerste deel begint met wat de blijvende troost en zekerheid van de ziel is: dat God blijft, en dat *'naar de belofte van het leven'* die in Christus Jezus gegeven is voordat de wereld begon.

Het tweede deel legt de nadruk op het geloofsconflict, dat nu voor de apostel ten einde liep, de noodzaak van kracht om de voorwaarden te

vervullen, en van geduld, hetzij in de oorlog als soldaat van Christus, hetzij als akkerbouwer die wacht op de vrucht van het gezaaide zaad. De dode en verrezene is hier het voorbeeld. Door de dood naar het leven, door het kruis naar de heerlijkheid, is het goddelijke principe.

We vinden in het derde deel de manifestatie van het kwaad nu in een georganiseerde vorm de hele toestand der dingen wordt erdoor aangetast. Het huis van God breidt zich ten onrechte uit. Deze uitbreiding is geen reden tot vreugde of triomf, maar juist het tegenovergestelde. Het is praktisch het begin van de gelijkenis van het mosterdzaadje, dat uit het kleinste zaadje een boom wordt, die toch werelds genoeg is, en waarvan het geestelijk karakter op vreemde wijze wordt aangetast door het ingevoerde kwaad: de vogels van de lucht nestelen zich in de takken ervan.

In het vierde deel gaan we verder naar de laatste dagen, maar vinden we niets dan toenemende wetteloosheid. De vervolging van de godvruchtigen blijft de constante ervaring, de tegenstand van de vijand is vaak door imitatie van wat van God is. De listen van de vijand zijn waar we mee te maken hebben in het grootste deel van het conflict met hem. Hier worden we eraan herinnerd hoe God niettemin de gelovigen heeft voorzien van door God geïnspireerde profeten, die Zijn woord zijn, klaar voor alle noodgevallen. Het ene verblijf van de ziel door de kracht van de Geest, door hen geopenbaard, te midden van het wrak van zulke autoriteit als waarmee God de Kerk in het begin had begiftigd.

In het laatste deel neemt de apostel afscheid van het toneel van zijn arbeid, en laat hij het voor hem beëindigde conflict over aan anderen. Het is duidelijk hoe de hele brief een aanhangsel is van de eerste, een

genadige herinnering aan onze noodzaak van de kant van Hem die nog steeds bij ons blijft, aan alles wat ons anders zou kunnen doen wankelen en ontmoedigen. Het woord is nog steeds, tot het einde, en altijd, wat het in het begin is geweest: ‘*Wees sterk,*’ en voor altijd, ‘*Wees sterk.*’

De verdeling van de tweede brief aan Timotheüs:

1. God die altijd voor ons blijft. (2 Tim. 1)
2. Het conflict van het geloof. (2 Tim. 2:1-13)
3. De manifestatie van het kwaad in georganiseerde vorm. (2 Tim. 2:14-26)
4. De beproeving aan alle kanten. (2 Tim. 3.)
5. Het vertrek van Paulus. (2 Tim. 4.)

Deel 1 - God die altijd voor ons blijft

2 Timotheüs 1

1.1 Aanhef van de brief

De apostel beseft bij het schrijven van deze laatste brief met voldoening dat hij een apostel van Christus is *'door de wil van God'*. De zekerheid hiervan is niet minder de zekerheid dat datgene waarvoor God hem heeft aangesteld, niet zal en niet kan falen. Hoe resultaten ook lijken te spreken, het geloof weet dat God meester is over alles; over het hele toneel, en over Zijn vijanden niet minder. Door de dood naar het leven is Zijn beginsel altijd voor ons; hoewel het, door de schipbreuk van de belijdende massa, de eigenaardige vorm aanneemt die het hier aanneemt, heeft het een stem van alarm in zich die verder gaat dan wat in de normale toepassing lijkt. Paulus' apostelschap is ook *'naar de belofte van het leven dat in Christus Jezus is'*, een belofte die in de brief aan Titus nog verder wordt uitgewerkt, als die welke in Hem gegeven is *'vóór de tijden van de eeuwen'* (Tit. 1:2).

Het leven voor ons is door een Ander tot stand gebracht, en is de schenking van vrije genade, die daarom niet kan falen. Wat er ook in conflict mag zijn, hier is zekerheid. De Leidsman der Verlossing

is reeds in heerlijkheid, en het leven dat Hij gegeven heeft is reeds in ons, en maakt zich waar in het geloof dat uit Hem zijn voeding en zegen put. De brief heeft natuurlijk nog sterk het karakter van individualiteit, als een brief aan Timoteüs, het geliefde kind van zijn arbeid, aan wie hij genade, barmhartigheid en vrede toewenst van God de Vader en Christus Jezus, onze Heer. Genade is het fundament en de zekerheid van alles; barmhartigheid herinnert ons aan het medelijden van God met de zwakheden van hen die in een scène als deze voortdurend behoeftig en afhankelijk zijn; en vrede is de uitkomst van de twee eerstgenoemde - het effect van deze bediening van God aan de nood die alleen maar naar voren komt, hoe groter die is, hoe meer Zijn middelen. Aan het einde van de wedloop kan de apostel terugkijken op de gelopen wedloop. Hij heeft God van zijn voorouders gediend met een zuiver geweten.

Hij kan in zijn eigen geval zien, zoals hij Timotheüs herinnert met betrekking tot zichzelf, hoe deze belofte van het leven heeft uitgewerkt in het behoud van een volk voor God vaak, hoewel niet in de weg van de natuur alleen, maar volgens het Pascha-karakter, dat we zo vaak in het christendom hebben zien uitkomen, de gezegende verzekering van het heil, zoals tegen de gevangenvaarder werd gezegd, voor '*u en uw huis*' (Hand. 16:31). Zo had ook bij Timotheüs het ongeveinsde geloof dat nu in hem was, eerst in zijn grootmoeder Loïs gewoond, en daarna in zijn moeder Eunice. Het is goed om op deze manier te beseffen hoe het de natuur van het geloof is om zich voort te planten, (God is met en in het geloof, voor dit natuurlijk) de Schepper-God als zodanig houdt nog steeds rekening met de natuurlijke banden die Hij heeft ingesteld, en die Hij, ondanks alle mislukking, zo tot zegen laat leiden.

De apostel heeft nooit toegestaan dat zijn verzekering dat God in dit alles bezig is met het uitwerken van doelen die niet kunnen mislukken, hem zijn smeekbeden laat verslappen voor de mensen in wie hij God ziet werken. Integendeel, hij wordt alleen maar meer gestimuleerd om hen te gedenken met een liefde die herinnert aan zaken als de tranen van Timotheüs; zelf ongetwijfeld het getuigenis van de band die hem met de apostel verbond. Het falen van degenen rondom hem deed hem alleen maar meer het hart van de jonge discipel beseffen, misschien uitgestort over zijn vertrek en in het bewustzijn van wat hem overal te wachten stond. Het was goddelijk leven dat zich aldus uitdrukte in wat misschien louter menselijke genegenheid lijkt. In Christus zijn het menselijke en het goddelijke onlosmakelijk met elkaar verbonden, en kan er niet de minste onenigheid tussen beide bestaan.

1.2 Trouw aan het evangelie

De apostel vermaant Timotheüs om de gave van God, die in hem was door het opleggen van zijn handen, opnieuw aan te wakkeren. Elders hebben we gezien dat deze gave werd gegeven in verband met profetieën die eerder met betrekking tot hem waren gedaan, en dat de handoplegging door de oudsten de erkenning ervan was; maar de apostel verklaart hier dat het enige instrument van God in de overdracht ervan hemzelf was - een erkenning, mogen we niet denken, van de geestelijke band die de apostel verbond met dit ware kind, geboren uit zijn arbeid. De ware gave die in hem aanwezig was, moest hij nog steeds opnieuw aanwakkeren - een sterk woord,

dat ons doet beseffen hoezeer wij er zelfs behoefte aan hebben met betrekking tot datgene wat God zelf heeft gegeven.

Het contact met de dingen rondom heeft de neiging het gevoel ervan in onszelf af te zwakken, en er moet voortdurend een beroep op God worden gedaan, opdat de gave in stand wordt gehouden in de goddelijke energie die er alleen geschikt voor is. Hier is het duidelijk dat het verval dat al zo duidelijk was, een zeker effect had gehad, en dat er gevaar was om onder de druk daarvan te bezwijken. Daarom wordt Timotheüs eraan herinnerd dat God geen geest van lafheid heeft gegeven, maar van kracht, en van liefde, en van wijze discretie. Wij hebben wat noodzakelijkerwijs het werk kenmerkt van Hem die, wonend in datgene wat juist het toneel is van onze zwakheid, - het lichaam, - niettemin in feite de controle heeft over het lichaam en over alles eromheen. Zwakheid kan het vat kenmerken, maar niet de kracht die erin huist; terwijl de liefde de ziel boven zichzelf uittilt en haar in staat stelt zichzelf vrijelijk te besteden in zelfverloochening tot zegen van anderen. De geest van zelfbeheersing beheerst in feite alle andere dingen. Als wij meester zijn over onszelf, zijn wij meester over al het andere; ook kunnen wij nooit door zwakheid aan de vijand toegeven, terwijl er Eén in ons verblijft die de Almacht zelve is. Hoe goed, inderdaad, om de zwakheid te bewijzen, die ons slechts de algenoegzaamheid van God doet bewijzen!

Timotheüs moest zich daarom niet schamen voor het getuigenis van de Heer, noch voor Paulus zelf, zijn gevangene, maar zijn eigen plaats innemen als lijdend onder het evangelie, volgens de kracht van God. Kracht wordt nu op deze wijze getoond, niet in vleselijke overwinningen, of wat in de wereld als succes zou kunnen worden

herkend, hoewel wij geneigd zijn dit tot toetssteen van alles te maken; maar wij kunnen ons nog maar weinig realiseren wat succes is. Langzamerhand zullen we ontdekken dat alles wat van God is, succesvol is geweest. Niets is zonder effect geweest; maar intussen moeten wij verre blijven van de geest van een Gamaliël, die zou oordelen naar wat de wereld als succes beschouwt, en in feite geen ruimte laat voor geloof. In de wereld, zoals men zegt, slaagt niets zo goed als succes.

Zij zien succes als iets vanzelfsprekends, iets wat niemand kan ontkennen. Maar wat was dan het succes van Paulus, de arme gevangene, verlaten door het volk dat één was met hem als christenen? En wat, inderdaad, met sommige van de belangrijkste waarheden waarvoor hij streefde, om te vervallen en in duisternis te blijven voor vele generaties onbekend? De oproep tot geduld belast ons, zonder twijfel; niettemin, als geduld haar volmaakte werk heeft, zal het bewezen worden dat we zo *'volmaakt en volkomen zullen zijn, terwijl het ons aan niets ontbreekt'* (Jak. 1:4). God heeft al zo'n groot werk voor ons gedaan dat we Hem voor alles mogen vertrouwen. Hij *'heeft ons behouden en geroepen met een heilige roeping'* (vs. 9); en dat niet als beloning van enig werk van ons, maar *'naar zijn eigen voornemen en de genade die ons gegeven is in Christus Jezus vóór de tijd van de eeuwen,'* maar die nu openbaar is gemaakt door de verschijning van de Verlosser, die *'de dood te niet gedaan en het leven en de onvergankelijkheid aan het licht gebracht heeft door het evangelie'* (vs. 10).

Hier is hier duidelijk opnieuw de belofte van het leven; de apostel voert ons terug naar het begin, - niet naar de eeuwigheid zelf, zoals

algemeen wordt verondersteld, maar naar de belofte gegeven vóór het begin van de bedelingen. Sommigen aarzelen om de aankondiging van het Zaad van de vrouw op deze manier een belofte te noemen. Het was ongetwijfeld in de vorm van een straf die over de slang werd uitgesproken; maar dat was inderdaad een belofte voor de mens, zeker voor hem bedoeld, en waarvan het geloof van Adam zich meester maakte, toen hij met het oog daarop de naam van zijn vrouw 'Eva' of 'leven' noemde. Degene door wie de dood binnenkwam noemt hij '*de moeder van alle levenden*' (Gen. 3:20). Toen bekleedde God, als antwoord op het aldus geopenbaarde geloof, Adam en zijn vrouw met de vrucht van de dood zelf, waardoor de dood diende, zoals wij weten in Christus, tot het leven dat Hij geeft.

Dit is geen herstel van de eerste mens zoals velen denken. Het is een belofte van het Zaad van de vrouw. Het herstelt niet de eerste mens als zodanig, maar verkondigt, inderdaad, bevrijding voor de mens, voor de zondaar; en alles hier (hoewel in die gelijke handelingen verpakt, waarin wij zo voortdurend in het Oude Testament de diepste waarheden van God verborgen vinden) is daarmee in overeenstemming. Leven voor hen die dood zijn, is de tekst waarover God predikte; en niet zonder het vermogen, zeker, om iets van de zegen over te brengen aan de zielen van hen die het hoorden, hoewel de volheid ervan nu pas naar buiten komt. De verschijning van onze Verlosser heeft het duidelijk gemaakt door de overwinning van de dood en het aan het licht brengen van leven en onvergankelijkheid door het evangelie.

De uitdrukking die hier wordt gebruikt, '*vóór tijden van de eeuwen*' is verduisterd door de veronderstelde gelijkwaardige uitdrukking, '*vóór*

de grondlegging van de wereld (Ef. 1:4); en zo is het opgevat als een belofte in de voorafgaande eeuwigheid, en dus iets tussen de Vader en de Zoon, de voorwaarden van dat verbond tussen hen waarover de theologie, niet de Schrift, zo veel spreekt. Het blijft aan de theologie om de eerste tekst te produceren die over zo'n verbond spreekt. 'De belofte van het leven' was, waarlijk, '*vóór de tijden van de eeuwen*'; het woord dat hier wordt gebruikt is het bijvoeglijk naamwoord van een woord dat zelfs het meest wordt vertaald met '*tijdperk*', en dat in hoge mate overeenkomt met wat wij een bedeling noemen.

De bedelingen waren in feite nog niet begonnen toen God deze belofte deed. De onschuld was voorbij, God was in zijn genade het gevallen schepsel aan het grijpen, en dat voor een zegen die alle gevolgen van de val meer dan goed zou maken; maar er was geen bedeling op de manier waarop wij spreken, en zelfs het eerste tijdperk van de geschiedenis van de mens, dat eindigde bij de Zondvloed, had weinig van het karakter van een bedeling. Wij mogen het ongetwijfeld echt zo noemen, maar het diende slechts om het vertrouwen van de mens op de gegeven belofte te testen, de test van het geloof van het gevallen schepsel in de remedie die Hij had aangekondigd. Er was nog niet eens een menselijke regering, laat staan een wet. Ieder was een wet voor zichzelf, en zo was er in zekere zin de meest volledige beproeving van de mens die gegeven kon worden. Hij was absoluut vrij, zodat hij nu kon laten zien wat hij met zijn vrijheid zou doen. Helaas, de vloed overspoelde die oude wereld en liet slechts acht personen achter om een nieuwe te beginnen.

Door alles heen had God echter vastgehouden aan Zijn doel. De belofte lijkt misschien lang vervuld. Ongetwijfeld was het lang. Er

waren noden voor die de mens zelf niet kon inschatten. Ze in te schatten zou een inschatting zijn geweest van de verdorvenheid die in hem was, en een uitspraak over zichzelf te doen op een manier die hij nooit heeft gedaan, behalve als hij daartoe gedwongen werd. Ondanks de vertraging heeft God te zijner tijd Zijn belofte gegrond verklaard - een les van geduld voor ons, die opnieuw de gezegende waarheid, die nu volledig is aangekondigd, verdorven en lichtvaardig gemaakt hebben gezien door hen die haar zogenaamd gehoord en ontvangen hebben. De tijden vóór de zondvloed zullen, zoals de Heer ons verzekert, herhaald worden in de tijden die voorafgaan aan Zijn eigen verschijning; maar het doel van God geldt voor het geheel, en ondanks alles zal *'de aarde vol worden met de kennis van de heerlijkheid van de HEERE, zoals het water de bodem van de zee bedekt.'* (Hab. 2:14).

De dood is reeds tenietgedaan, en leven en onvergankelijkheid worden aan het licht gebracht door het evangelie. Leven was er al vanaf het begin, geestelijk leven. God heeft altijd leven gegeven. Er was op aarde altijd al een getuigenis op deze manier van Zichzelf geweest, maar nu wordt het aan het licht gebracht; met opstanding ook, wat hier met 'onvergankelijkheid' wordt aangeduid als een beginsel van Gods wegen van het grootste belang. De dood mag zijn weg hebben als straf op de zonde en het oordeel over de mens in het algemeen, maar alleen om plaats te maken voor de opstanding, waarin God Zichzelf verklaart als God, handelend in de levende energie die bij Hemzelf hoort en in de genade die absoluut het resultaat daarvan verzekert. De bediening van de apostel was van de volheid van zegen als deze, die nu ver buiten Israël uitging naar de volken overal, niet zonder de noodzakelijke begeleiding van lijden ook, maar met de

vreugdevolle kennis daarin van Een die in staat is om elk vertrouwen dat aan Hem is toegezegd te bewaren, en Zijn trouw ten volle te tonen in de dag die komt. De apostel spreekt voor zichzelf over het blijvende vertrouwen dat hij heeft in Eén die zo volledig bewezen en zo volledig gekend is.

1.3 De gezonde woorden tot voorbeeld houden

Hij gebiedt Timotheüs nu *'de gezonde woorden'* vast te houden die hij van hem gehoord had *'in geloof en liefde'* die *'in Christus Jezus'* waren (vs. 13). Dit is een belangrijk woord voor ons, en een woord dat te weinig begrepen wordt door christenen in het algemeen. De woorden die Timotheüs van Paulus had gehoord, hebben wij gehoord zoals nu voor ons, vervat in die Schriften waartoe Petrus ons verzekert dat de brieven van Paulus behoren, over het karakter waarvan hij zo dadelijk uitvoeriger zal spreken; maar Timotheüs moet niet alleen de klinkende woorden vasthouden die hij heeft gehoord; hij moet de vorm ervan vasthouden, dat wil zeggen, hij moet ze vasthouden op de manier waarop ze zijn uitgesproken, die de Schrift, zo is duidelijk, voor ons heeft voorzien. De mondelinge inspiratie wordt hier benadrukt, misschien wel nadrukkelijker dan elders. We moeten niet alleen luisteren naar de geest van de woorden, of naar de algemene ideeën, maar ook letten op de vorm waarin deze woorden aan ons worden overgebracht. De vorm belichaamt de geest; en wij, als degenen die in het lichaam zijn, moeten zelf weten hoeveel de vorm inhoudt. De vorm is in feite het instrument van de geest, en is datgene wat hem manifesteert - wat alleen voor ons, zoals wij nu

gevormd zijn, mogelijk is. De Schrift heeft dus zowel een vorm als een geest. Elke waarheid van God heeft haar eigen vorm, haar manier van presenteren die gehandhaafd en opgevolgd moet worden.

Ongetwijfeld kunnen wij de dingen uitdrukken, en worden wij vaak opgeroepen om dat te doen, op de manier waarop zij ons voorkomen. Dit heeft ook een eigen belang. Het spreekt van wat onze zielen hebben ontvangen van wat God heeft geleerd, en de Schrift wordt op zo'n manier in onze handen achtergelaten, dat het aandringt op ijver van onze kant om haar vast te houden en juist te begrijpen. Voor ons is geen geloofsbelijdenis gemaakt, zoals mensen sindsdien bezig zijn geweest die te maken. Datgene waar zij op aandringen toont ons in feite een werkelijke behoefte die wij hebben, en de verantwoordelijkheid die op ons rust. De Schrift is niet zo gegeven dat zij zich voor iedereen openbaart voor wat zij is. '*De mens Gods*' moet er grondig door worden toegerust, maar alleen '*de mens Gods*' (2 Tim. 3:17). Juist om deze reden kun je niet datgene bereiken wat gewenst wordt in een gezaghebbende geloofsbelijdenis.

Juist het gezag dat eraan wordt toegekend, bederft het. Er schuilt geen gevaar in het belijden zolang het de uitdrukking is van het individuele geloof van degenen die het opstellen, maar het heeft geen gezag. Het kan suggesties doen, maar we kunnen alleen terugvallen op de Schrift zelf als rechtvaardiging ervan, en dus staat het altijd open, en terecht, voor de vraag of de Schrift het rechtvaardigt. De Schrift is dus het gezag, en niet de belijdenis; maar de belijdenis heeft een eigen noodzaak, en is heilzaam zolang, en juist zolang, het de uitdrukking is van het geloof van hen die het uitdragen - verder niet. Het kan op deze manier een getuigenis zijn voor God, maar een

menselijk getuigenis, en waar dus een beroep op gedaan kan worden, en het beroep op God zelf - dat wil zeggen op Zijn Woord.

Maar in feite, hoe meer wij de vorm van de waarheid in de Schrift begrijpen, hoe meer wij noodzakelijkerwijs zullen merken dat er in ons een geloofsbelijdenis wordt gevormd. De waarheden komen samen. Wij beseffen daarin een harmonie, een overeenstemming, die er noodzakelijkerwijs moet zijn in de waarheid als geheel. Wij ontvangen haar in zekere zin in fragmenten; maar wij zijn daar noodzakelijkerwijs niet tevreden mee. Wij willen de dingen samen hebben; en dit is noodzakelijk, opdat de juiste kracht ervan gerealiseerd wordt. De vorm belichaamt de geest, en de vorm van elke individuele waarheid is datgene wat voor ons het hele beeld van de waarheid maakt, waarbij elk deel de schoonheid en zegening van het geheel versterkt; maar hoe meer wij er werkelijk naar streven elk deel van de Schrift in zijn relatie tot elk ander deel te hebben, hoe meer de vorm als geheel zich voor ons ontwikkelt, hoe meer wij de volmaaktheid zullen beseffen van de vorm die de Schrift zelf heeft, die voor ons zegeningen bevat waarvan wij ons in het geloof moeten bezitten, en die ons tenslotte altijd nog te boven gaan - niet om ons te ontmoedigen maar om ons aan te moedigen tot het bezit ervan.

Het belijden van een levend geloof is dus een geloofsbelijdenis dat zich voortdurend vervolmaakt, zich voortdurend uitbreidt. Het kan niet anders. We kunnen dus niet bouwen op de belijdenis zelf, we kunnen alleen bouwen op de Schrift, en hier vindt de vermaning van de apostel dan ook haar volle waarde voor ons. Wij moeten vasthouden aan *'de gezonde woorden'* die zij tot ons spreekt. Hoe ernstiger wij voortgaan, des te meer zullen wij bereid zijn om terug

te keren en ons begrip van de wijze waarop de Geest van God tot ons heeft gesproken, te verfijnen. Arbeid is altijd een noodzaak voor ons, geloof moet altijd in levende activiteit zijn; terwijl het aanvaarden van een gezaghebbende menselijke geloofsbelijdenis noodzakelijkerwijs resulteert in de belemmering van alle ware vooruitgang, en in het gebrek aan oefening met betrekking tot alle details van datgene wat verondersteld wordt te zijn vastgesteld, en wat daarom niet meer nodig is.

Wij moeten dus *'de gezonde woorden'* aanhouden; maar de leer, hoe nauwkeurig ook, is niet voldoende: zij moet zijn *'in het geloof en de liefde die in Christus Jezus is'*. De waarheid moet ontvangen worden in het gewillige en gehoorzame hart, en beantwoord worden door de ziel die erdoor aangetrokken wordt en de kracht beseft van datgene wat zij overbrengt. In verband hiermee spoort de apostel Timotheüs aan om door de Heilige Geest, die in ons woont, het goede te bewaren dat aan hem is opgedragen. De Geest die in Timotheüs woonde, woont ook in ons, en door zijn kracht moeten wij ook het goede bewaren dat ons is toevertrouwd. We hoeven ons niet zozeer te verdiepen in de aard van de gave. We kunnen het misschien niet eens ten volle waarderen.

Het zal ons zeker aan verstand ontbreken, naarmate we er minder belang aan hechten om in volmaakte onderwerping te zijn aan die Geest, die alle macht voor ons heeft; maar aan ieder van ons is een gave toevertrouwd, als we al leden van het lichaam van Christus zijn, een gave die duidelijk van onszelf is, en waarvoor we de energie van de Heilige Geest nodig hebben om ze voor ons te bewaren; en we zullen ongetwijfeld merken dat dit hier een passend verband heeft

met het vasthouden aan *'de gezonde woorden'* zelf. We zullen merken dat naarmate God ons in staat stelt trouw te zijn aan de bediening van datgene wat Hij ons gegeven heeft, we op weg zijn om meer aan ons te binden. Naarmate wij de gave onderwaarderen, zullen wij haar, voor zover dat in ons ligt, verliezen. Als wij *'de gezonde woorden'* die wij hebben ontvangen niet aan anderen willen doorgeven, zullen wij merken dat hun kracht over onze eigen ziel afneemt en hun heerlijkheid voor ons ook.

1.4 Afkerigheid van de gezonde woorden

We hebben nu, in tegenstelling tot het vasthouden, het afkeren van velen, de droevige voorbode van de grote afvalligheid die op komst was. *'Dit weet je, dat allen die in Asia zijn zich van mij hebben afgewend'* (vs. 15). Het is opvallend dat we hier het terrein hebben van het tweede en derde deel van de Openbaring. Asia is in de Schrift niet het continent waarover wij onder die naam spreken, maar een beperkt district van dat wat wij nu Klein-Azië noemen, en waarin de zeven gemeenten zich allen bevonden. Hoe ver deze afkeering in Asia ook gegaan is, toch is het duidelijk dat het een brede afkeering is waarover de apostel hier spreekt: *'Allen die in Asia zijn'*. Het betekent natuurlijk niet dat zij zich hadden afgekeerd van de belijdenis van Christus. Evenmin kan worden aanvaard dat het eenvoudigweg verwijst naar het in de steek laten van de apostel toen hij opnieuw gevangen werd genomen, het tegenovergestelde gedrag van dat van Onesíforus.

De Paulinische leerstellingen daarentegen werden zeer vroeg opgegeven. Juist de helderste en meest gezegende waarheden zijn altijd die waartoe de mens het meest in staat is gebleken. Het zijn de dingen die het eerst verdwijnen; en zelfs de leer van de rechtvaardiging door het geloof ging zo, en werd eeuwenlang weinig gerealiseerd. De leer van de Gemeente vinden we nergens, zelfs niet in de vroegste dagen, buiten de Schrift. De Gemeente is voor de vaders precies datgene waarover de apostel spreekt als *'een groot huis'* (2 Tim. 2:20). Zij is hiërarchisch, dogmatisch, sacramentarisch, in de geest van het oude jodendom, maar niet het jodendom van de Schrift, maar van de Farizeeën. Dit heeft een uiterlijk christelijke vorm gekregen, of liever, laten we zeggen, een christelijk kleed, maar meer niet. Zo bewees de noodzakelijke beproeving van het geloof de zwakheid van het geloof zelf.

De apostel wendt zich nu tot iemand die de beproeving heeft doorstaan; hij bidt vurig dat de Heer het huis van Onesíforus genade mag schenken, als iemand die hem vaak heeft verkwikt en zich niet heeft geschaamd voor zijn keten, en die hem zeer ijverig heeft opgezocht toen hij in Rome was, terwijl de impliciete moeilijkheid om hem te vinden zijn excuus had kunnen zijn voor het gebrek aan bediening. Hij bidt dat de Heer hem ook genade mag schenken op die dag. Het loon van de genade is immers genade, en kan niets anders zijn. Alleen genade kan tegen iemand van ons zeggen: *'Zij heeft gedaan wat zij kon'* (Mk. 14:8). Zo is het dat genade zelfs de triomferende overwinnaar kroont. Onesíforus' bediening van de apostel was begonnen in andere omstandigheden. Het was niet opgehouden toen de omstandigheden ongunstiger waren.

Deel 2 - Het conflict van het geloof

2 Timotheüs 2:1-13

We komen nu tot het algemene onderwerp van het geloofsconflict, waarbij de apostel zich richt tot iemand die duidelijk van nature een schuchtere geest had, maar toch een hartelijk verlangen bezat om koste wat kost bij Christus te zijn; maar dit bij Christus zijn bracht de dienst met zich mee van Iemand die Zelf de dood was ingegaan in het nastreven van Zijn dienst, die God uit de doden had opgewekt. In een vijandige wereld moest hij als soldaat vrij en zonder verstrengeling zijn. Als akkerbouwer moest hij zich bewust zijn van de lange en geduldige arbeid die moest worden verricht voordat van de vruchten kon worden genoten. Als wij samen met Hem gestorven zijn, zullen wij samen leven; als wij standhouden, zullen wij met Hem heersen; en als wij Hem daarentegen verloochenen, zal Hij ook ons verloochenen. Het enige wat voor Hem onmogelijk is, is dat Hij zichzelf kan verloochenen.

2.1 Het doorgeven van de leer

De eerste noodzaak, gezien de omstandigheden, is dus om sterk te zijn, en genade is datgene wat ons de kracht zal verschaffen die we

nodig hebben. Timotheüs moest, met de moed van zijn overtuiging, de dingen die hij van de apostel had gehoord, in aanwezigheid van vele getuigen, toevertrouwen aan trouwe mannen die ook anderen zouden kunnen onderwijzen. Dit is de apostolische opvolging die wij in het christendom moeten zoeken, en het is de enige. Het is een opvolging van hen die de leer van de apostelen aanhangen, bekrachtigd door de Geest van God. Het is tegelijk zeer droevig en zeer troostrijk te beseffen hoe weinig de geschiedenis van de Gemeente de geschiedenis is van hen die op enig moment door God werden goedgekeurd. De eerste kerkgeschiedenis werd geschreven toen een ontvaard christendom al een verbond met de wereld had aanvaard.

Het christendom van Paulus had zijn schipbreukplaats gevonden, maar het christendom had ook zijn Melita gevonden, zijn vluchthaven, zijn land van melk en honing. Het millennium werd verondersteld nabij te zijn, maar het was slechts de voorbereidingstijd van het nieuwe schip van Alexandrië dat het hele gezelschap met Paulus, een gevangene, veilig naar Rome zou brengen. Het is goed voor ons om te denken dat het principe van wat hier staat, echter overal moet gelden, en dat het juist is om te denken aan de opvolging van getrouwe mannen die anderen moeten kunnen onderwijzen. Het is juist, voor zover het in ons ligt, om hiervoor te zorgen; maar het is alleen de kracht van de Geest die hier iets tot stand kan brengen, en die zeker zal zorgen voor de heerlijkheid van Christus, wat er ook voor ons ligt.

2.2 Het strijden als soldaat

Timotheus moest dus zijn deel in het lijden op zich nemen, ‘*als een goed soldaat van Jezus Christus*’ (vs. 3). Hier was, als eerste noodzaak, de noodzaak om vrij te zijn van verstrikking in de zaken van het leven. Wat een berisping is deze roeping van een soldaat voor hen die, als ze van Christus zijn, noodzakelijkerwijs zo moeten zijn, maar die het moeilijk vinden zich te moeten schikken naar de eisen van een soldatenleven! Denk aan mannen die alles moeten verlaten, misschien op een moment, om hun leven in gevaar te brengen, en dat alles om hoogstens de lof van mensen te verkrijgen, de bederfelijke kroon, die zo spoedig zeker moet verwelken. De strijd die ons als christenen toekomt, hoe droevig de omstandigheden ook zijn die ons tot verzet dwingen, is er niettemin een waarbij er in de ziel nooit twijfel kan bestaan over het belang van datgene waarvoor het wordt ondergaan - de goedheid van datgene wat de beloning ervan zal zijn.

Er is geen weggooien van het leven voor een zaak die uiteindelijk een vergissing kan blijken te zijn; en als het conflict zelfs de vorm aanneemt, zoals nu noodzakelijk is, van strijd met het kwaad dat bestaat onder de christenen zelf, en vaak met hen die zelf christen zijn, dan is het toch datgene dat terecht alle energie van de ziel kan aanwenden om het naar de overwinning te voeren. De apostel waarschuwt ons hier inderdaad door een ander beeld, dat als iemand streeft naar de overwinning, hij niet gekroond wordt, tenzij hij rechtmatig streeft. De methode en het karakter van de strijd aan onze kant moeten onderworpen zijn aan de morele voorwaarden die nooit kunnen ontbreken voor iemand die zijn beloning van God wil

verwachten (vs. 5). De juistheid van de zaak ontslaat niet van de noodzaak dat elke stap die genomen wordt even juist is als het doel. Het principe van de wereldoorlog, dat in de oorlog alles geoorloofd is, heeft geen plaats in de christelijke strijd. Het doel heiligt de middelen niet, maar hoe beter het doel, hoe waardiger de middelen moeten zijn om het te bereiken.

De apostel voegt hier de noodzaak van geduld aan toe. Wij zijn niet slechts soldaten, wij zijn arbeiders; en de arbeid moet eerst komen, voordat er van de vruchten kan worden geprofiteerd (vs. 6). Lange arbeid kan het zijn, en geloof is nodig, als we zaad in de grond stoppen, alleen om er schijnbaar door verzwolgen te worden, en hoe lang moeten we wachten op de opstanding van dat wat eerst moet sterven om vrucht voort te brengen! Pijnlijk voor de natuur zijn hier nog de voorwaarden van het goddelijke werk; maar ze zijn noodzakelijk door wat de mens is enerzijds, en door de duidelijke noodzaak van het stempel van God op alles wat Hij doet. De opstanding, waarvan de apostel ons reeds heeft laten zien dat het beginsel ligt in het gezaaide zaad, is datgene wat enerzijds de toestand van de mens ten volle openbaart, en anderzijds de macht van God toont die werkt in zijn eigen soevereine en almachtige karakter. De apostel spoort Timoteüs aan om goed na te denken over wat hij zegt. En hier zal hij het begrip vinden dat de Heer zeker zal geven voor de hele weg.

2.3 Het kruis ondergaan om de kroon te vinden

Op dit principe gaat de apostel nu dieper in: *‘Jezus Christus... uit het geslacht van David’* (vs. 8), volgde niettemin niet stillerjes Davids troon op; onbetwistbaar mocht Zijn titel zijn, en zeker dat Hij die zou vervullen; niettemin moest op dit alles de dood volgen. De beloften van God moesten deze wet van dood en opstanding kennen. Natuurlijk volgt daaruit een hoger karakter, en een heerlijker troon dan die van David zal het deel zijn van Hem die door de dood ging om die te verkrijgen; maar het was dit wat reeds het evangelie van God voor de mensen leverde, en het was geen wonder dat, in het zaaien van dit evangeliezaad, nog steeds hetzelfde principe in acht moest worden genomen. De bringer van het woord van vrede moest het zwaard ontmoeten; de bringer van zegen voor de zielen van de mensen moest lijden als een boosdoener tot aan banden toe; maar het was ook om te bewijzen dat het woord van God niet gebonden kon worden; dat de tegenstand van de mens er in feite niet tegen kon opwegen.

Er waren er die nog door de genade van God het doel van God zouden vervullen in het verkrijgen van dat heil dat in Christus Jezus was met eeuwige heerlijkheid. God handelde voor de Zoon van Zijn liefde, en het was onmogelijk dat de vruchten van Zijn werk uiteindelijk zouden ontbreken. De dood zelf was in dit geval geen Sadduceaanse vernietiging van datgene wat stierf. En een dood met Christus is juist de voorwaarde van het leven. Hier is het trouwe woord, dat *‘als wij met Hem gestorven zijn, zullen wij ook met Hem leven’* (vs. 11). Er is geen andere weg. De genade zelf bevrijdt ons niet van de noodzaak

om aan deze voorwaarden te voldoen. Het is een beginsel dat op de natuur zelf is gestempeld, en dat het christendom alleen in zijn volle betekenis en noodzaak naar voren brengt en laat zien. Wij moeten het lijden verdragen om met Hem te kunnen heersen.

We moeten het kruis ondergaan om de kroon te vinden; en dan is er helaas de mogelijkheid, zelfs voor een christen, om terug te deinzen voor de beproeving, en, in zekere zin althans, zo niet openlijk, Hem te verloochenen (vs. 13); maar dan moeten we een overeenkomstige verloochening verwachten. Genade zal zeker haar zin krijgen, maar de genade zelf voldoet aan de voorwaarden die hier zijn. Dit is de manier waarop genade zich openbaart, en wij kunnen niet in enige zin of in enig bijzonder, datgene ontkennen wat van Christus is, Hem daarom ontkennen in enig deel van datgene wat Hem toebehoort, zonder in onszelf de overeenkomstige vergelding te vinden; en *'indien wij ontrouw zijn,'* zegt de apostel, *'blijft Hij trouw, want Zichzelf kan Hij niet verloochenen,'* Zijn eigen natuur. Dit maakt de voorwaarden zo absoluut. Degene die wij dienen moet noodzakelijkerwijs gediend worden overeenkomstig de werkelijkheid van wat Hij is. De Rechtvaardige moet gediend worden in rechtschapenheid; de Heilige in heiligheid; Degene die niet van de wereld is, door hen die geen plaats zoeken in de wereld. Wij kunnen Christus niet anders maken dan Hij is, en wij kunnen de wereld niet anders maken dan zij is.

Deel 3 - De manifestatie van het kwaad in een georganiseerde vorm

2 Timotheüs 2:14-26

De apostel gaat nu dieper in op de huidige toestand. Het kwaad manifesteert zich al, niet alleen in individuen, hoe talrijk ook. Het begint een meer georganiseerde vorm aan te nemen. De apostel, ongetwijfeld als ziende met Hem die het einde van het begin kan zien, spreekt erover als wat overduidelijk aantoonbaar was in de dingen die al in ontwikkeling waren. Het was duidelijk dat er al een ontwikkeling van dingen gaande was dat over enige tijd overal zou ontstaan. Het fundament bleef inderdaad, met het zegel van de Heer erop, - de zekerheid voor de ziel, zoals men het beseft: enerzijds *'kent de Heer hen die de Zijnen zijn'* en anderzijds (als er tijden aanbreken waarin het voor ons niet meer mogelijk zou zijn dit te doen, dan blijft toch het eenvoudige, veilige principe, - dat te allen tijde ons gedrag moet bepalen) *'wie de naam van de Heer noemt, moet zich onttrekken aan ongerechtigheid'* (vs.19). Ongetwijfeld blijft het huis van God bestaan; want de Geest is hier in de Gemeente komen wonen, en datgene wat de Gemeente daarom als het huis van God vormt, blijft bestaan; maar wat de vorm betreft, het grote huis is niet de vorm van het huis van God. De apostel lijkt in feite de twee niet samen te willen noemen. Wij zien als het ware in wat hij zegt, maar een fundament

dat blijft, en een bepaald groot huis dat wordt opgebouwd, waarover de Heer zelf te zijner tijd het karakter zal uitspreken.

3.1 Het woord van de waarheid recht snijden

De apostel introduceert dit alles nog bij wijze van vermaning. De dingen waarover hij spreekt zijn geen dingen die alleen maar gekend en betreurd moeten worden. Zij moeten christelijke oefening en christelijke actie voortbrengen. Het is goed om rouwenden in het verborgene te hebben, en de geest van rouwenden is zeker die welke bij ons hoort; een louter hard oordeel (of een koud oordeel) kan nooit het hart bevredigen van Hem die diep ingaat in de toestand der dingen onder Zijn volk, en voor wie het hele toneel volkomen naakt en open is. Als Hij oordeelt, oordeelt Hij als Priester of Voorbidder.

Als Hij tussen de kandelaars wandelt, is dat omdat Hij nog steeds ernstig is voor het licht dat Hij ten koste van Zichzelf onder de mensen heeft ontstoken; maar het louter klagen past Hem ook niet. Het is ons deel om de realiteit van ons verdriet te tonen door onze afscheiding van het kwaad, en de activiteit van de liefde moet haar vorm aannemen van de toestand van de dingen rondom. Zij mag het kwaad niet verlichten. Aan deze dingen moest Timotheüs hen dus herinneren, door hen voor de Heer op te dragen dat zij niet over woorden zouden twisten zonder nut, en dus tot ondermijning van de toehoorders. Merk op hoe ernstig wij het nut van woorden moeten zoeken. Louter ijdele vragen zijn in die zin niet ijdel, maar werken positief onheil voor de ziel. Wij moeten blijven in datgene wat waar is, niet speculatief, en daarvoor moeten wij blijven in het *'woord der*

waarheid, dat ons alleen positief kan stemmen over wat dan ook. Misleiding is in de lucht. Satan is de vorst van de macht ervan, en wee ons als we op ons eigen oordeel vertrouwen en zelfs datgene doen wat alleen in onze eigen ogen goed is.

Timoteüs moest er daarom naar streven om zich door God goedgekeurd te tonen, een werkman die niet beschaamd hoeft te worden, als een rechtgeleide van het woord der *waarheid*. Hoe belangrijk is deze juiste verdeling, waarover de apostel hier spreekt! De Schrift zelf is door en door waar, van kافت tot kافت, en toch, hoezeer kunnen wij blunderen, en welk rampzalig werk kunnen wij doen, door dat wat voor de zondaar is aan de heilige te geven, of dat wat voor de heilige is aan de zondaar; door het Jodendom in het Christendom te brengen, of zelfs door ons Christendom terug te brengen in het Jodendom. Wij moeten leren, niet alleen het bestaan van bepaalde waarheden, maar het juiste gebruik ervan; en het misbruik is in feite niet in overeenstemming met het houden van de *waarheid* zelf. Maar hoe weinig is dit door christenen in acht genomen!

Als iemand een boek schrijft, zullen de mensen beseffen dat er tenminste een reden is voor de indeling die hij in de hoofdstukken ervan maakt. Als een verhandeling wordt geschreven, zullen ze beseffen dat het een eerste noodzaak is om te weten waarover het geschreven is. Zij zouden er geen genoegen mee nemen om van een wetenschapboek te zeggen dat het allemaal wetenschap is, zonder te weten tot welke afdeling van de wetenschap het behoort. Maar hoe weinig belang hechten de mensen aan de betekenis van bijvoorbeeld de verschillende boeken waarin de Schrift is verdeeld, en nog minder aan de kennis over de ware indeling van deze boeken

zelf. De theorieën die bijvoorbeeld over de evangeliën bestaan, zijn een perfecte illustratie van wat bedoeld wordt. Zijn zij het werk van onafhankelijke schrijvers? Wie schreef het eerst?

In hoeverre was de een de kopiist van de ander? Zulke dingen worden belangrijk geacht; maar het resultaat is meestal alleen dat in de ziel het gevoel ontstaat dat de Schrift op deze manier slechts een soort lappendeken is, schrijvers die hun best doen, en anderen die hen volgen om aan te vullen wat zij gemist hebben, zo niet bijna om recht te maken wat zij krom hebben gelaten. Hoe heeft het woord van God onder zulke handen geleden! De heerlijkheden van Christus, die hier zo goed mogelijk voor ons worden onderscheiden, opdat wij ze goed zouden kunnen begrijpen, worden allemaal verduisterd door wat in de gangbare stijl van de dag het menselijke element in de Schrift wordt genoemd, maar dat, vergetend hoe Christus het goddelijke en het menselijke heeft verenigd, er altijd bij wordt gehaald om de ziel van de goddelijke kant van de dingen af te leiden. Hoe ernstig moeten wij aandringen op wat de apostel hier zegt, dat wij het woord der waarheid juist verdelen!

Wij zullen dat niet doen, tenzij wij, om te beginnen, beseffen dat het het woord der waarheid is - de hele waarheid en niets anders. Als wij de apostelen behandelen als beschuldigden, zullen wij ontdekken dat zij slechts zwijgen voor hun zelfbenoemde rechters. Als wij, in de waardering die iedereen zou moeten hebben voor het karakter van datgene wat zij in ieder geval hebben voortgebracht, hun toereikendheid erkennen voor het werk dat hun is toevertrouwd, zullen wij merken dat zij spreken en zeggen; en hoe ernstiger wij in deze geest alles onderzoeken wat zij ons voorleggen, hoe meer wij

hen onderzoeken en elke vraag stellen die mogelijk is, hoe meer de oneindige heerlijkheid van datgene wat slechts de heerlijkheid is van het vleesgeworden Woord op ons zal inwerken.

3.2 Zich onttrekken aan ongoddelijk gezwets

De apostel wijst nogmaals op het opstapelende karakter van de dwalingen, '*ongoddelijk gezwets*' (vs. 16), die door hun ijdelheid niet tot verderf gedoemd zijn, maar alleen maar toenemen tot een steeds grotere verdorvenheid - erin vallen, zoals de apostel het uitdrukt; want de hele toestand is er hier een van verval, van achteruitgang die maar doorgaat, met geen andere mogelijkheid tot herstel dan in de waarheid die genegeerd en verlaten wordt. Zulke woorden verspreiden zich als een kanker, zoals hij illustreert aan de hand van de daden van Hymenaeus en Filetus, mannen die al afgedwaald waren en die zeiden dat de opstanding iets was dat had plaatsgevonden en niet iets dat zou komen - een geestelijke opstanding dus, en die als zodanig de schijn van spiritualiteit kon aannemen bij hen die zo'n leer verkondigden, terwijl het in werkelijkheid de ondergang van alles was. Het geloof van sommigen werd er in feite door omvergeworpen. Hoe belangrijk is het om op deze manier de subtiele verbinding van de ene dwaling met de andere te beseffen, en dat we, als we de ene dwaling aannemen, om daarmee in overeenstemming te zijn, de ene na de andere moeten omarmen, tenzij de barmhartigheid van God het voorkomt. Het is een afdaling, een hellend vlak, en het effect van natuurlijke zwaartekracht zal er zeker in gezien worden.

3.3 Het grote huis en de vaten

Hij wendt zich nu allereerst aan om erop te wijzen dat er toch een fundament van God was dat stond (vs. 19). Gezegd zij God, Christus zelf is het fundament van het geloof, het fundament van Zijn Gemeente, en dit moet blijven staan. Dit is onze zekerheid dat God handelt voor de naam van Zijn Zoon, en geen opstand van mensen daartegen, wat hun beroep ook moge zijn, kan dit opzij zetten. Elke stap, bij God, wordt zonder berouw gezet; het doel is in zicht, en dat doel zal even zeker bereikt worden als het een doel is; maar als wij praktisch nagaan hoe God op deze wijze werkt, en trachten Zijn werk te ontdekken, dan ontdekken wij dat het fundament van God, dat blijft, dit zegel erop heeft, zich reeds op deze wijze openbaart: als aan de ene kant, met de voortdurend toenemende ongerechtigheid, onze ogen minder goed in staat zijn om in de verwarring te onderscheiden wie van God zijn en wie niet, toch zijn de onbedekte ogen van Hem die Meester is over het hele toneel overal, zonder dat er iets voor hen verborgen kan blijven.

‘De Heer kent hen die de zijnen zijn Hem.’ Dit is aan Zijn kant. Het is geen principe dat bij ons werkzaam is, behalve voor onze troost. Troost is datgene waarmee we moeten beginnen, als we überhaupt willen kijken naar wat anders een complete ontmoediging zou zijn. We moeten het dus vinden in deze verzekering, niet alleen dat de Heer zeker weet, maar dat er tenslotte ook mensen zijn die Hij kent; en dit weten is niet minder dan een kennismaking van hart met hart, een relatie tussen de Heer en degenen die van Hem zijn; die weliswaar aan hun kant misschien niet gerealiseerd wordt met het

bewustzijn dat zij ervan zouden moeten hebben, maar uiteindelijk toch een echte relatie, en te zijner tijd en op de juiste plaats van Hem te bezitten. Nu is het mogelijk dat Hij zelfs degenen die van Hem zijn niet kan bezitten, vanwege datgene in hen dat in strijd is met de voorwaarden die wij reeds hebben gerealiseerd - voorwaarden die Zijn eigen natuur oplegt aan datgene wat gemeenschap met Zichzelf is.

Toch, als ze van Hem zijn, kent Hij ze. Het is voor onze troost te weten dat Hij ze kent. Het is niet bedoeld tot troost voor hen die in deze gemengde toestand verkeren, noch moeten, noch kunnen zij er genoeg mee nemen. De voorwaarden van gemeenschap, de voorwaarden waaronder de Heer zich openlijk kan openbaren in verbinding met hen die de Zijne zijn, zijn de andere kant van de medaille hier: *'Laat ieder die de naam van de Heer noemt, zich onttrekken aan de ongerechtigheid.'* Het is niet simpelweg de naam van Christus, maar de naam van de Heer, dat is Degene die gezag over ons heeft, Degene voor wie wij ons buigen. Wie die Naam noemt, en zich in zoverre identificeert met Hem die hij als zodanig bezit, moet zich van de ongerechtigheid terugtrekken. Dat mag wat kosten, ongetwijfeld. We moeten niet terugdeinzen voor de kosten. Het kost ons veel meer om door te gaan met het kwaad, en zo het getuigenis en de kracht van de gemeenschap met Hem te verliezen, verliezen hoeveel van het goede voor de huidige tijd ten minste van die relatie die werkelijk bestaat, verliezen hoeveel voor de eeuwigheid, wie kan het zeggen?

Maar wij zijn niet geschikt om het voor ons liggende tafereel goed te beschouwen, tenzij wij beseffen wat ons alleen in staat stelt het werk

van de Heer te kennen: want het huidige huis is een groot huis. Er zijn niet alleen vaten van goud en zilver, maar ook van hout en aarde. Sommige zijn om te eren, andere, helaas, om te onteren. Vaten zijn het allemaal, als in de hand van de Heer voor Zijn dienst. In zekere zin kan Hij Zichzelf ook met hen dienen, en toch, wat hen betreft, niet op een manier die hen tot eer brengt, maar tot oneer.

Hier komt dan meteen de toepassing van de regel dat wij ons moeten afscheiden van de ongerechtigheid. Men moet zich hebben gezuiverd van deze, de ‘vaten tot oneer’, om zelf ‘een vat tot eer’ te zijn (vs. 20). Er zijn dus, zo lijkt het, drie klassen gevormd: de eerste, de vaten tot oneer, duidelijk dat; de tweede, de vaten tot eer, gezuiverd van hun verbinding met deze; een derde moet bestaan, tenzij alle ongezuiverde vaten worden gerekend als absoluut ‘vaten tot oneer,’ wat men nauwelijks zou kunnen zeggen. Zij behoren tot een middelste, onbepaalde klasse, waarvan men in zekere mate moet twijfelen, omdat zij niet absoluut op de ene of de andere manier gekenmerkt zijn. Hoe groot moet deze klasse eigenlijk zijn in dagen als de huidige; want de regel van de Heer volgen kost veel. ‘*Wie zich afkeert van het kwade, wordt beroofd*’(Jes. 59:15); en dan zijn er werkelijk vragen die in de geest opkomen, en die de aarzeling vergroten van hen die aarzelen.

Welke gevolgen zal deze noodzaak van absolute afscheiding van ‘vaten tot oneer’ met zich meebrengen? Zij zijn in het huis, beweerdelijk het huis van God, en wij kunnen niet van het huis scheiden. Het argument van barmhartigheid, van geduld, van niet oordelen over anderen - hoeveel argumenten zijn hier in feite om het trekken van een rechte lijn te voorkomen! Maar gevolgen mogen nooit een

regel voor ons zijn. We moeten eerst weten wat de gevolgen zijn; we moeten weten of het gewoon huidige of definitieve gevolgen zijn. Als onze handelingen door deze laatste moeten worden bepaald, moeten zij voor het grootste deel worden bepaald door een toekomst die voor ons ontoegankelijk is; en een algemene zorg voor voorzichtigheid, zoals de mensen zouden zeggen, zal, Gamaliël-achtig, alle handelingen tegenhouden; maar in feite neemt God de verantwoordelijkheid op zich voor alle gevolgen van het volgen van Zijn regel. Gevolgen zijn van Hem, niet van ons, en er zijn geen gevolgen die ons bedreigen zoals die van het niet volgen van Zijn gedachten. Ze kunnen dreigen om ons op te sluiten in een smal pad, om bruikbaarheid te belemmeren, en wat al niet meer.

In dit alles is voorzien door de verzekering van de apostel dat iemand die zich reinigt van de 'vaten tot oneer' er één is 'geheiligd en geschikt voor het gebruik van de Meester, en bereid tot alle goed werk'. En toch moet ook hier geloof worden geoefend; de gevolgen waarmee men dreigt, lijken in feite te volgen. Wij kennen Hem die moest zeggen: *'Voor niets heb Ik Mij vermoeid, nutteloos en tevergeefs heb Ik Mijn kracht verbruikt,'* maar die ook kon zeggen: *'Voorwaar, Mijn recht is bij de HEERE, en Mijn arbeidsloon is bij Mijn God'* (Jes. 49:4). Van zo iemand zijn wij volgelingen, en moeten wij niet verwachten dat wij een andere weg zullen gaan dan Hij. Voor een juiste inschatting van ons werk moeten we misschien wachten op de dag van verantwoording, of misschien, zelfs hier, op een dag van opstanding; maar goddelijke principes die eerlijk zijn uitgewerkt kunnen maar één uitkomst hebben; het woord van de Heer garandeert tegen elke mogelijke mislukking.

Dit is dus het karakter van de dingen waarover de apostel spreekt als zijnde reeds ingetreden. De ware Gemeente van God begon al te worden wat men ‘onzichtbaar’ noemt. Satan viel haar aan met het overzaaien van Gods akker, met dat wat imitatie was, of nog erger. Wij zien dat God niet toestaat dat Zijn volk zegt: ‘Wij zijn aan deze dingen overgeleverd; er is geen ontkomen aan.’ De omvang van het kwaad is zeker geen goed argument om het te tolereren. Hier zijn dan de principes die de apostel ons, door middel van Timoteüs, aanbeveelt als noodzakelijk voor de huidige tijd. Er is geen reden tot twijfel, in feite geen mogelijkheid tot twijfel, dat het ‘grote huis’ bestaat; en God roept ieder op tot zijn plicht ten aanzien daarvan, niet om toe te geven aan louter geweeklaag of oordeel over het kwaad, behalve als het oordeel dwingend ons eigen handelen inhoudt ten aanzien van datgene waarover we oordelen. Het te eren vat is alleen hij die gezuiverd is van de ‘onteerbare vaten’. Dat moet iets betekenen. Laat ieder voor zichzelf zorgen dat hij weet wat het betekent.

3.4 De begeerten van de jeugd

Maar er kan voor ons niet alleen een weg van scheiding zijn. Als er een weg is die moet worden gemeden, dan is er ook een weg die we moeten gaan. We kunnen ons niet helemaal aan het conflict onttrekken. We kunnen niet afzien van onze verwantschap met hen die, bezielde door dezelfde principes, de weg willen bewandelen die wij bewandelen. Het bewandelen van dezelfde weg zal hen die dat doen noodzakelijkerwijs samenbrengen, en zo spreekt de apostel hier: *‘Ontvlucht de begeerten van de jeugd en jaag naar gerechtigheid,*

geloof, liefde en vrede met hen die de Heer aanroepen uit een rein hart' (vs. 22) Het is echt niet moeilijk deze weg te vinden. Als we deze principes volgen, kunnen we niet anders dan ze vinden. De praktische test is de echte, en wel in de volgorde van de woorden hier; want we mogen er zeker van zijn dat ze belangrijk zijn in een zaak als deze. Zo staat gerechtigheid noodzakelijkerwijs aan het begin. Als er geen gerechtigheid is in onze praktische wandel, wat er verder ook van beweerd mag worden, dan is het geen wandel met God. De scheiding van ongerechtigheid betekent noodzakelijkerwijs de volgende gerechtigheid. Daarna kunnen we spreken van geloof, maar niet ervoor.

Maar dan is gerechtigheid als beginsel niet voldoende, maar noodzakelijk. Het is absoluut noodzakelijk om ongerechtigheid te weigeren, maar het is niet voldoende om alleen maar gerechtigheid te volgen. Een loutere regel van goed en kwaad is geen regel voor een christen; dat wil zeggen, wat goed is kan niet op deze manier worden bepaald. 'Geloof' markeert de noodzaak van de onderscheiden weg die de Heer voor ieder van de Zijnen heeft, en die wij dus als van Hem moeten aannemen. God heeft Zijn gedachten met betrekking tot ieder van ons, die een louter volgen van wat op zichzelf juist zou kunnen zijn, zou negeren. Een geloofsweg is een weg waarin ik duidelijk voor God sta voor mijzelf. Ik kan geen geloof hebben voor een ander, noch een ander voor mij; en toch is het zeker zo waar dat als twee personen wandelen, elk met deze persoonlijke verwijzing naar Gods wil in alles, zij noodzakelijkerwijs samengebracht zullen worden. Hun weg zal karakteristiek dezelfde zijn.

Liefde volgt op gerechtigheid en geloof. Alleen wanneer deze in acht worden genomen, is het hart vrij zich te manifesteren. De liefde moet door deze worden bewaakt, anders wordt zij een louter menselijke genegenheid, of louter laksheid. Er is misschien niets dat zoveel bewaking behoeft, zoals we zien in de eerste brief van de apostel Johannes, als deze kwestie van de liefde. Het wordt aan weerszijden bepleit voor de meest tegengestelde dingen. *‘Hieraan weten wij,’* zegt de apostel, *‘dat wij de kinderen van God liefhebben, wanneer wij God liefhebben’* (1 Joh. 5:2). Maar kunnen we erop vertrouwen dat we precies weten wat liefde tot God is? Waarom, *‘dit is de liefde van God, dat wij zijn geboden bewaren’* (1 Joh. 5:3). Er is geen liefde zonder gehoorzaamheid, en daarom doet liefde ons noodzakelijkerwijs wandelen in geloof en in gerechtigheid. Het gaat hier om vrede, die moet zijn op voorwaarden die overeenkomen met de eer van de Heer; en we weten dat Hij die de Vredevorst is, over wie, toen Hij in de wereld kwam, de engelen hun koor van *‘Vrede op aarde’* hadden, toch moest zeggen: *‘Ik ben niet gekomen om vrede te brengen, maar een zwaard’* (Matt. 10:34). Vrede was in Zijn hart, maar vrede met het kwaad was voor Hem onmogelijk.

Zo worden zij die de Heer aanroepen vanuit een zuiver hart duidelijk onderscheiden. Wij kunnen het hart alleen onderscheiden in het praktische leven; en hier zijn zij die, de naam van de Heer noemend, zich onttrekken aan de ongerechtigheid. Wij hebben hier dus het gezelschap van hen die met elkaar kunnen wandelen, noodzakelijkerwijze een gezelschap dat meer en meer gescheiden is van de grote massa van het beroep om hen heen, en het kan naar verhouding een steeds kleiner gezelschap zijn naarmate de dagen donkerder worden en het kwaad toeneemt, en de liefde van velen

koud wordt. Maar er is behoefte aan verdere leiding over dingen die vaak een speciale verwijzing kunnen hebben naar hen die geleerd hebben dat zij alle dingen moeten bewijzen als zij 'het goede willen vasthouden'.

Ook dit kan ontaarden in nodeloze en nutteloze vragen, dingen waarover gediscussieerd wordt, die onnodige strijd veroorzaken; en in die zin '*moet een slaaf van de Heer niet twisten, maar vriendelijk zijn voor allen, geschikt om te leren, verdraagzaam, de tegenstanders met zachtmoedigheid terechtwijzend*' (vs. 24). Het is heel duidelijk dat men kan pleiten voor datgene wat op zichzelf juist en waar is, ja, het belangrijkste, en toch in een heel andere geest dan deze. De toetsing van de dingen moet er werkelijk op gericht zijn om '*het kostbare afscheid van het waardeloze*' (Jer. 15:19), en daarom moet de bezigheid liggen bij dat wat kostbaar is, en het bezitten van dat wat zo is, zelfs als het gevonden wordt in verband met iets wat veel anders is. Hoe gezegend is het te weten dat als dit de regel van de Heer is voor Zijn volk, we er volkomen zeker van kunnen zijn dat dit de regel is van Zijn eigen handelen ten opzichte van allen. In feite is het als het voortbrengen van het kostbare uit het waardeloze dat wij '*zullen zijn als Zijn mond*.' Wij zullen voor Hem kunnen spreken, in Zijn naam, die over een Lot in Sodom kon spreken als een '*rechtvaardige*,' die, '*dag aan dag zijn rechtvaardige ziel door het zien en horen gekweld heeft met hun wetteloze werken*' (2 Petr. 2:8); en toch was Lot zeker niet iemand die zich, volgens de goddelijke gedachte, afscheidde van de ongerechtigheid die hij oordeelde.

Waarom was hij daar, om zijn ziel ermee te kwellen? Hoevelen zijn er die zich ergeren aan dingen (en zichzelf daarmee feliciteren), dingen

die zij eenvoudig de rug zouden moeten toekeren en verlaten, maar die zij niet willen loslaten! Maar God bezit alles wat Hij kan bezitten. Als Hij dat niet deed, hoe droevig zou het dan voor ieder van ons zijn, als we ons de woorden van de apostel zelf realiseren, dat zelfs iemands onbewustheid van iets verkeers ons niet rechtvaardigt, *'maar Hij die mij beoordeelt, is de Heer'* (1 Kor. 4:4). Met een hart dat zo in staat is tot misleiding als ons eigen hart, is het goed te beseffen dat er Eén is die *'groter is dan ons hart en alles weet'* (1 Joh. 3:20), maar Eén die daarom zelfs het kleinste beetje goed dat Hij kan vinden niet zal verwarren met het kwaad dat het bijna lijkt te omhullen. Het louter schuren van de ziel door het kwaad geeft er geen macht over. Degene die werkelijk bij God is, zal altijd het werk van God zoeken bij hen van wie hij misschien geheel afgezonderd moet zijn. Toch kan God hen op een bepaald moment berouw geven tot erkenning van de waarheid, en wij moeten ervoor waken dat wij door ons eigen gedrag hun herstel niet in de weg staan. Ook al zijn zij in de strik van de duivel, toch kunnen zij daaruit ontwaken, zelfs degenen die thans door hem gevangen zijn genomen om zijn wil.

Deel 4 - De beproeving in alle opzichten

2 Timotheüs 3

De apostel gaat nu over tot de laatste dagen. Hij voorziet geen herstel, behalve dat van individuen, van de toestand die hij ons heeft voorgehouden. Integendeel, de mensen zullen *'van kwaad tot erger voortgaan, terwijl zij misleiden en misleid worden'* (vs. 13). Het is volkomen waar dat God, zoals de geschiedenis ons laat zien, steeds weer is opgetreden om een aantal mensen te bevrijden, en wij zijn geneigd dit op te vatten als een aanmoediging om te geloven dat er toch nog een herstel van de massa kan komen. De Schrift geeft geen hoop op een dergelijke toestand. De geschiedenis van Israël onder de Richteren herhaalt zich vandaag de dag; en hier zien wij dat, ondanks alles wat God op deze manier bewerkt, er toch, over het geheel genomen, er een toenemende ontaarding en verlaten van God is.

4.1 De laatste dagen

In de laatste dagen, dagen die dus niet kunnen worden opgevolgd door dagen met een ander kenmerk, zouden er zware tijden zijn, een toestand die gekenmerkt wordt door bijna alles wat het heidendom

van vroeger kenmerkte, zoals de apostel het ons heeft voorgesteld in de brief aan de Romeinen. Op zichzelf zou dit dus slechts een herhaling zijn van wat er al eerder was, en men zou zich nog kunnen afvragen: ‘Wordt de wereld inderdaad slechter?’ of ‘Zijn deze dingen niet altijd al geweest?’ Wat de laatste dagen onderscheidt van alle dagen die eraan vooraf zijn gegaan, is dat met de uitleving van alle kwade lusten, de mensen zijn *‘meer liefhebbers van genot dan liefhebbers van God’* (vs. 4), zij lijken *‘godsvrucht’* te bezitten, maar ze verloochenen de kracht ervan.

Dit is wat we vinden in deze dagen, de uitputting van het christendom in zijn poging om de massa's te beïnvloeden, zelfs om het kwaad dat zich meer en meer toont in zijn ware karakter onder controle te houden. Samen met dit, kan de vorm van vroomheid niettemin verspreid zijn. Louter openlijke goddeloosheid brengt zijn eigen veroordeling met zich mee, en daarom zullen de mensen zichzelf tot het uiterste bedriegen op een manier die voor iedereen buiten henzelf het duidelijkst is, en zal de genade door hen effectief worden omgezet in vrijgevigheid. Van dezen, zegt de apostel, wendt u af. Het vertoon van vroomheid is natuurlijk precies wat de tijden zo moeilijk maakt. Overal zijn de dingen niet wat ze lijken. Het proces van verderf begon al in de dagen van de apostel zelf. Hij kon wijzen op degenen *‘die de huizen binnensluipen en vrouwspersonen inpalmen, die met zonde beladen zijn en gedreven worden door allerlei begeerten, die altijd leren,’* aan de ene kant, en toch *‘nooit tot kennis van de waarheid kunnen komen’* (vs. 6, 7).

Dit is inderdaad een plechtige reden voor het gebrek aan vooruitgang waar het bestaat. Het ligt niet in een zwakheid van de geest; het ligt

zelfs niet aan een vermogen tot misleiding van anderen; niets van dit alles kan diegenen misleiden die niet in de eerste plaats zelf misleid zijn. die zich in feite niet aan de misleiding overgeven. De mens is in die zin altijd meester over zichzelf, en God beoordeelt hem als zodanig. Wat ook de macht van de vijand mag zijn, de vaardigheid van de god van deze eeuw om de mensen te verblinden en zo de heerlijkheid van Christus voor hen buiten te sluiten, toch zijn het alleen de ongehoorzamen en ongelovigen voor wie hij die kan buitensluiten. God heeft de mens niet op zo'n manier in zijn handen overgeleverd, dat de ziel die zich in het besef van haar nood tot Hem wil wenden, niet altijd de mogelijkheid en de zekerheid heeft om te ontsnappen.

4.2 Tegenstand en Toewijding

Het karakter van de tegenstand wordt nog nader belicht. *'Zoals Jannes en Jambres zich tegen Mozes hebben verzet, zo verzetten ook dezen zich tegen de waarheid'* (vs. 8). Het was door de imitatie van de wonderen van Mozes dat de Egyptische tovenaars de koning van Egypte wilden verblinden, en dat ook deden. Het was natuurlijk goochelen, en geen echt wonder; en zelfs geen bevrijding werd door hen geprobeerd. Zij konden het kwaad alleen maar vergroten door wat zij deden, en niet verlichten. Zij konden kikkers uit de rivier omhoog halen, maar niet wegnemen. Zij konden water in bloed veranderen, of lijken dat te doen, maar konden het bloed nooit weer in water veranderen. Zo konden zij onmogelijk de greep van het oordeel op hen of op hun valse goden losmaken, en er kwam een tijd waarin dit ten volle

duidelijk werd, en waarin zij zelf moesten toegeven dat de vinger van God zichtbaar was; zoals er dus in datgene wat zij gedaan hadden geen vinger van God was. Evenzo met de bedriegers die binnenkwamen, die de waarheid door imitaties ervan weerlegden, maar die het gezegende heil van God niet konden imiteren, voor hen die het bewust nodig hadden.

Als *'mensen bedorven van denken, verwerpelijk wat het geloof betreft'* zouden ook zij op een punt komen waarop hun dwaasheid ten volle openbaar zou worden. De vrucht van Gods gezegend woord, de kracht van Zijn Geest, kan immers niet worden nagebootst. Dit heeft zijn eigen onmiskenbare bewijs voor ieder die ogen heeft om te zien. De apostel wijst Timotheüs, met het oog op deze dingen, op zijn eigen *'leer, wijze van doen, bedoeling, geloof, lankmoedigheid'* in alles wat over hem kwam (vs. 10). Zijn leven was gevormd door de leer, en zijn leer was in de kracht van de Geest van God. Uit alle vervolgingen had de Heer hem verlost, en *'allen die godvruchtig willen leven in Christus Jezus'* moeten verwachten op dezelfde manier te lijden, terwijl *'boze mensen en bedriegers'* voortdurend *'van kwaad tot erger voortgaan'*. Er is dus geen andere hoop dan op de komst van de Heer zelf.

4.3 De Schrift

De apostel stond op het punt te vertrekken, maar er was nog een ruime voorziening getroffen voor het onderhoud van Gods volk, hoe slecht de dagen ook mochten zijn. Voor Timotheüs was er de

voldoening te weten van wie hij de waarheid had geleerd, aangezien de leer van de apostel in volle overeenstemming was, en inderdaad de rijpe vrucht van wat hem van kindsbeen af in de heilige Schriften bekend was gemaakt, in staat om *'wijs te maken tot behoudenis door het geloof dat in Christus Jezus is'* (vs. 15). Zo zien we hoe zelfs de woorden van de apostel niet op zichzelf kunnen staan en slechts hun eigen getuigen zijn. God heeft vanaf het begin in de wereld gehandeld en gesproken, en alle waarheid moet zich dus verbinden met wat Hij heeft gedaan en gezegd.

De Schriften waarover de apostel hier tot Timoteüs spreekt, zijn natuurlijk de Schriften van het Oude Testament; maar wij zien overal hoe grondig de apostel zich daarop beroept, en hoe het geschreven Woord op deze wijze door de levende spreker wordt geëerd, ook al spreekt hij over datgene wat misschien pas door de Geest van God is geopenbaard. Hoe belangrijk is het om deze eenheid van het goddelijk getuigenis door de eeuwen heen te beseffen; en hoe duidelijk kunnen we de poging van Satan nu begrijpen om, indien mogelijk, de kracht van dat getuigenis vanaf het begin te vernietigen, zodat het christelijk geloof werkelijk van zijn fundament wordt afgesneden! De Schrift was datgene waaraan de Bereanen het woord van de apostel zelf toetsten, en zij worden daarvoor geprezen.

Wij zien aan de ene kant hoe het Oude Testament zijn discipelen overdroeg aan het Nieuwe, en hoe het Nieuwe ook nodig was om zijn volle kracht te geven aan de oudere openbaring. Terwijl hij dus zegt dat de heilige Schriften die hij kende, Timotheüs wijs konden maken tot behoudenis, voegt hij eraan toe: *'door het geloof dat in Christus Jezus is.'* In feite is verlossing, in alles wat er in het Nieuwe

Testament in besloten ligt, duidelijk iets extra's van het Oude Testament. Vóór het christendom kon men niet spreken over redding op de manier waarop wij er nu gewoonlijk over spreken. Redding was, in het algemeen, zelfs waar we het woord vinden, een bevrijding van gevaren of van omstandigheden van beproeving, van de macht van de vijand, zonder twijfel; maar bijna nergens een echte redding van zonde; maar hoe belangrijk was het getuigenis van de oude openbaring toen de nieuwe werd aangekondigd, en ook voor ons, aan wie het is aangekondigd! Niets wat God gegeven heeft, heeft een blijvende waarde die voor ons tot in alle tijden blijft bestaan.

‘Alle Schrift is door God ingegeven en nuttig om te leren’(vs. 16).

Hier komen we bij een passage die natuurlijk het meest omstreden is, en waarvan ons verteld wordt dat we die moeten lezen als: ‘Elk geschrift is van God ingegeven,’ alsof het een onderscheid maakte tussen die teksten en andere geschriften die er naast staan. Meteen wordt de menselijke geest boven de Schrift gesteld, en worden wij rechters over haar in plaats van dat zij ons beoordeelt. Maar de apostel heeft al gewezen op de heilige Schriften waarover hij spreekt als hij zegt ‘de hele Schrift’. Niets is Schrift in de zin waarin hij het woord gebruikt, behalve datgene wat in de heilige Schrift staat, en niets wat daarin staat is zonder de inspiratie van God waardoor het *‘nuttig is om te leren, te weerleggen, te verbeteren, en te onderwijzen in de gerechtigheid’*.

De apostel Petrus spreekt in 2 Petrus 3:15 en 16 over Paulus die aan de Hebreëen heeft geschreven *‘naar de hem gegeven wijsheid’*, en plaatst de brieven die hij geschreven heeft onder *‘de overige Schriften’*, duidelijk als hebbende hetzelfde karakter dat hier voor ‘de

gehele Schrift' wordt beweerd. Het woord kan natuurlijk gewoon 'schrijven' betekenen, maar 'de Schriften' zijn voor ons die welke zich onderscheiden van alle andere geschriften. Het is onmogelijk om ze door elkaar te halen, want een ziel die het geheim van God kent, hoewel Rome bepaalde apocriefe boeken heeft toegevoegd, maar wie, met zijn ogen open, zou een van hen kunnen accepteren als op gelijke voet staand met die welke altijd tot de Schrift zijn gerekend? Wie kan één boek toevoegen aan het aantal boeken dat wij bezitten? Of wie kan één van hen zo aanpassen dat het christelijk geweten zijn aanpassing kan rechtvaardigen?

Natuurlijk spreek ik niet over de correctie van teksten, waar een manuscript autoriteit voor de correctie is, maar gewoon over een correctie die duidelijk uit de geest van de mens komt, met al de geleerdheid erin waar ze zich tegenwoordig op beroemen. Wanneer kunnen zij ons op deze manier een Bijbel geven waarover zelfs zij (die als specialisten geacht worden gezag te hebben om hem voor ons aan te prijzen) het onderling eens kunnen worden? De Schrift heeft inderdaad geleden onder de onwetendheid die wij ervan hebben, en onder het geringe geloof dat de onwetendheid heeft voortgebracht! Wij hebben weinig onderwijs gevonden, het kan zijn, en geen opbouw, uit vele delen die kunnen worden aangewezen; en het is de manier van de mens om voortdurend ofwel de schuld hiervan op God te werpen, of Hem te rechtvaardigen ten koste van het Woord dat Hij heeft gegeven; Maar hoe meer wij deze onvruchtbare passages onderzoeken met de herinnering aan wat de apostel hier heeft gesproken, hoe meer wij zullen ontdekken hoe waarlijk er ook in hen datgene is wat van ruim belang is om hun plaats in het Woord van God te rechtvaardigen; en als wij zelfs geen geslachtregister kunnen

vinden die is opgetekend als ‘nuttig voor de leer’, dan is dat (om het zacht uit te drukken, hoogstwaarschijnlijk wel) omdat wij begonnen zijn met te besluiten dat het er niet is, en er daarom nooit waarachtig en toegewijd naar hebben gezocht.

Maar het is een feit, dat hoe hoger de aanspraak die wij op de Schrift maken, hoe meer wij zullen merken dat de Schrift zelf die aanspraak rechtvaardigt. Hoe meer wij geloven in de volmaaktheid van elk deel, hoe meer wij ons die volmaaktheid overal in haar zullen realiseren. Laten wij vasthouden dat de hele Schrift, als door God geïnspireerd, in feite ‘nuttig om te leren’ is en moet zijn. God voorziet ons in alles wat zegenrijk is voor onze zielen, niet louter feiten uit de geschiedenis of iets dat slechts onvruchtbare kennis is, maar datgene wat ons moet vormen en kneden, en ons in gemeenschap moet brengen met de gezindheid van Christus. Daarvoor hebben wij elk deel ervan nodig, en het is het verlies van zoveel praktisch voor onze zielen, dat ons zoveel tekort doet in ware kennis van elke soort.

Laten we opmerken dat de apostel allereerst de leer stelt als datgene waarvoor de Schrift ‘*nuttig*’ is. De leer moet eerst komen, als de basis van alles. De waarheid moet van ons zijn voordat de waarheid kan worden toegepast; en laten we dan opmerken dat de apostel die toepassing onmiddellijk op een persoonlijke manier op onszelf betreft. Het eerste gebruik van de leer is voor ‘*weerlegging*’. Het is licht dat op ons schijnt, schijnt op alle wegen waarin wij ons bevinden, maar dat noodzakelijkerwijs, in een wereld als deze, onder een volk als wij zijn, datgene ontdekt wat alle trots van ons hart moet weerleggen en neerhalen, zodat wij het niet als filosofen zullen ontvangen, maar als zondaars, hoewel, door Gods genade, ook geredde zondaars. Maar

'weerlegging' is hier natuurlijk niet alleen de primaire overtuiging. Naarmate we verder gaan, vergezelt ze ons bij elke stap. We leren onszelf meer en meer kennen onder dit licht, en we leren wat de wereld is. Maar het licht is daarom niet minder gezegend, omdat het het kwaad laat zien van zoveel waarover het schijnt. *'Verbetering'* is datgene wat moet volgen op *'weerlegging'*, terwijl *'onderricht in de gerechtigheid'* ons naar de positieve kant van de dingen voert, en ons bezig houdt met het goede op zich, en ons niet alleen in staat stelt het te onderscheiden van het kwade. Maar zo wordt de mens van God door de Schrift zelf compleet gemaakt, *'tot alle goed werk ten volle toegerust'*.

Er staat niet dat ieder mens volledig kan zijn, hoewel Paulus' hart inderdaad zou verlangen dat het mogelijk zou zijn *'iedere mens volmaakt te stellen in Christus Jezus'* (Kol. 1:28); maar het is alleen als mensen van God dat wij zo volledig, zo toegerust kunnen zijn. Als we dat niet zijn, zullen we onvermijdelijk struikelen over de Schrift, in een deel ervan, zoals *'zij die onwetend en onstandvastig zijn'*, zegt Petrus ons, doen. De Schrift is niet zo geschreven dat een ieder, los van zijn morele toestand, in staat zou zijn er zelf over te beschikken, en zij is inderdaad niet zo geschreven dat een ieder, met enige moeite, het geheel zou kunnen begrijpen. Het spreekt met de heerlijke vertrouwdheid, en met de bemoediging die altijd van God is; maar het openbaart zich niettemin als dat wat boven ons is, hoger dan onszelf, de openbaring van Eén die dat noodzakelijkerwijs is, en in wiens wegen en gedachten wij steeds meer kunnen worden geleid, juist omdat zij altijd nog boven ons zijn. Maar hoe geweldig is dan deze *'door God geopenbaarde'* Schrift, zoals het woord *'geïnspireerd'* betekent! Het is in deze zin dat we het allemaal het woord van God

kunnen noemen. Er is geen noodzaak om het menselijke element te negeren en geen troost in het negeren van het menselijke element, maar dat menselijke element is altijd doordrongen van het goddelijke, en opgetild tot en bekrachtigd voor dat wat hoger is dan de mens en boven hem uitstijgt.

Deel 5 - Het vertrek van Paulus

2 Timotheüs 4

Het laatste deel is zeer kenmerkend voor de hele brief. Het brengt expliciet voor ons wat de apostel zelf voor ogen had bij alles wat hij hier schrijft; zijn eigen vertrek van dat toneel waarin hij zo goed de strijd van het geloof had gestreden en nu zijn loop had beëindigd. Het verdriet dat hij nu in zijn ziel mocht hebben was alleen voor hen die hij verliet, en zelfs dat is bijna opgeslokt in het vreugdevolle besef met Wie hij hen verliet. Hoe ook de achteruitgang die was begonnen en de rampzalige dagen die voor de Gemeente lagen, in feite mochten zijn, toch was Degene naar Wie hij nu ging Meester over elke omstandigheid, en zou Hij weten hoe Hij Zichzelf kon verheerlijken met betrekking tot alles wat mogelijk was; ja, zelfs met betrekking tot de fouten en mislukkingen en zonden van Zijn volk; en om zelfs de schijnbaar triomferende macht van de vijand te gebruiken om dit te doen.

De hele brief wordt op deze wijze gekenmerkt door de geest van kracht en vreugde, waarover hij tot Timotheüs heeft gesproken; en het is deze die hem, en ons, die gezonde geest gaf die met zo'n geest gepaard gaat. Hij maakte op geen enkele wijze licht over het kwaad; dat kon hij niet. Het kwaad blijft kwaad, al moet God zich erover verheerlijken; maar voor de ziel die zich in het bewustzijn

ervan tot Hem wendt, blijft er altijd een levende, blijvende en eeuwige God; en als we bij Hem zijn, zal er noodzakelijkerwijs de vreugde van de uiteindelijke overwinning bij ons zijn, de hele weg door. Toch kenmerkt dit vertrek van Paulus de toestand waarin wij achterblijven; niet meer met apostolische kracht of met hen die God gebruikte als de instrumenten van Zijn openbaring, maar in zwakheid, vastklampend aan dat geschreven Woord alleen, zonder duidelijke positieve tussenkomst in onze naam.

5.1 De opdracht om het Woord te prediken

Maar het woord is des te meer: *'Wees sterk.'* De moeilijkheden zijn slechts om de kracht op te roepen die inderdaad in God moet zijn, of het zal te weinig zijn. Maar Hij kan ons niet in de steek laten; en zo vermaant de apostel de discipel hier, met het oog op Hem die op het punt staat de levenden en de doden te oordelen, en Zelf te verschijnen om dat koninkrijk in te nemen, dat nooit recht zal zijn dan wanneer het absoluut in Zijn handen is. Hij moet *'het Woord prediken, paraat zijn, gelegen en ongelegen, weerleggen, bestraffen, vermanen in alle lankmoedigheid en lering,'* zeker om dat er een *'tijd zal zijn dat zede mensen de gezonde leer niet zullen verdragen, maar naar hun eigen begeerten voor zichzelf leraars zullen verzamelen, om zich het gehoor te laten strelen; en zij zullen het oor van de waarheid afkeren en zich tot de fabels wenden'* (vs. 3 en 4). Hoe duidelijk is het dat Timotheüs' troost niet moet worden ontleend aan omstandigheden, maar aan die eeuwige werkelijkheden die wij steeds voor ogen moeten hebben,

maar die, als wij ze beseffen, de ziel bezitten en bevelen, en haar het blijvende karakter geven van die eeuwigheid waartoe zij behoren.

Het oordeel over de levenden heeft bij velen slechts een kleine plaats, als onderscheiden van het oordeel over de doden, dat naar verhouding veel minder plaats heeft in de Schrift. Het grote feit dat voor ons wordt gehouden is dat Christus komt; maar bij die komst zal Hij de levenden oordelen en nog niet de doden, en het vergeten van Zijn komst als een constante verwachting is datgene wat in feite het oordeel als geheel in de verre verte heeft gebracht, terwijl het heilige met zondaar heeft verward, en daardoor de onderscheidende zegen van het geloof in Christus heeft verloren. Het oordeel van de levenden is duidelijk verbonden met de verschijning van Christus; dat van de doden met het koninkrijk dat daarop volgt. De apostel dringt er bij Timoteüs op aan dat dit, te midden van alle moeilijkheden op de weg, zijn kracht en zekerheid zal zijn. Het is altijd volgens de Schrift: *‘Want nog een zeer korte tijd en Hij die komt, zal komen en niet uitblijven’* (Hebr. 10:37).

Wij kijken terug en zien hoe lang het is geweest, en wij nemen dit aan om de afstand achter ons afstand te laten doen in datgene wat voor ons ligt. De weg van de apostel voor ons zou eerder zijn dat wij zouden zeggen: *‘De nacht is ver gevorderd, en de dag is nabij’* (Rom. 13:12). We kunnen tenslotte tot de Heer gaan voordat Hij tot ons komt, maar we zullen niet het goede hebben gemist van het feit dat we in de tussentijd zijn *‘als mensen die op hun Heer wachten’* (Luk. 12:36). Het hele karakter van ons christendom zal worden beïnvloed door ons ‘vasthouden’ of praktisch uit het oog verliezen van Zijn komst als onze constante verwachting. Met het besef van

dit alles in zijn ziel, moest Timoteüs het Woord prediken, niet het evangelie alleen, maar het hele Woord dat aan hem was opgedragen. Hoe zeldzaam is dit! Hoe weinigen nemen in feite het Woord in zijn geheel op, om het eerlijk te zeggen - voor zover we in staat zijn, om het in zijn geheel voor de zielen van anderen te brengen! Zelfs bij hen die niet tekortschieten in hun begrip van het evangelie, kan dat evangelie zo genomen worden, dat de gepredikte waarheid beperkt wordt, en dat weggenomen wordt hoeveel God zeker in zijn eigen wijsheid voor ons onderwijs gegeven heeft!

Hoe belangrijk is het te kunnen zeggen, zoals Paulus kon zeggen, dat wij niets hebben achtergehouden, maar dat wij, in de zekerheid dat God ons zijn Woord heeft gegeven, dat Woord getrouw hebben gepredikt! Timoteüs moest dit met de grootste spoed doen, *'gelegen of ongelegen'*, dat wil zeggen dat er geen enkel moment mocht zijn; elk moment was het juiste moment. Dat betekent natuurlijk niet dat er onder de buitenstaanders, en helaas onder de macht van Satan, geen tijden zijn, zoals andere teksten ons hebben laten zien, die moeten worden aangegrepen om hen te bereiken die op andere tijden onbereikbaar zijn; maar onder het volk van God in het bijzonder (en als we het hebben over de prediking van het Woord, moeten we die natuurlijk allemaal meerekenen) heeft Satan geen rechtmatige macht om de waarheid voor iemand buiten te sluiten. Wij hebben natuurlijk nog wijsheid nodig bij de bediening van het Woord, naargelang de behoefte die wij in de zielen vinden, en naargelang wat zij ervan kunnen verdragen; maar toch is het Woord voor alle tijden en voor al het volk van God, en wij kunnen degenen die geen oren hebben om het te horen, niet tot Zijn volk rekenen.

Opnieuw vinden we veroordeling en berisping als datgene wat noodzakelijkerwijs - en men zou kunnen zeggen, in de allereerste plaats - voortkomt uit de prediking van het Woord. Bemoediging volgt, maar alleen voor hen die een hart hebben om de correctie die het woord van God brengt te aanvaarden. Aan zielen die de tucht ervan weigeren, kan geen terechte of veilige troost worden gegeven. Te midden van dit alles zou er behoefte zijn aan alle lankmoedigheid en voortdurend onderricht, te meer omdat de tijd zou komen dat zij geen gezonde leer zouden verdragen, maar integendeel, naar hun eigen begeerten, zichzelf leraren zouden opstapelen. Is het niet zo dat de systemen waarin wij zozeer verzeild zijn geraakt, werkelijk deze toewijding van de mensen aan leraren van hun eigen keuze bevorderen, terwijl zij oren zouden moeten hebben voor elke boodschap die van God komt, wie de boodschapper ook moge zijn? Maar, ach, muren en hekken sluiten degenen buiten die geen speciale vrijheid hebben om binnen te komen, en staan de toehoorders binnen toe om ongestoord te gaan zitten met datgene wat misschien juist datgene is wat God wil dat ze horen. Het algemene gevolg zou zijn, zoals de apostel hier zegt, dat de oren van de waarheid worden afgewend en dat zij zich tot fabels wenden.

5.2 Het einde van Paulus' strijd is nabij

Timoteüs moest dus in alles '*nuchter*' zijn, '*verdrukking lijden*' en '*het werk van een evangelist doen*', om zijn bediening in elk opzicht te bewijzen. Paulus zelf verliet hem. '*Ik word al als drankoffer uitgegoten*' (vs. 6), zegt hij. Zijn eigen mooie verwijzing, ongetwijfeld, zoals we

die vinden in Filippijzen, naar het drankoffer dat wordt uitgestort op het offer. Dat wat daarbij gebruikt werd was de wijn der vreugde, en de apostel drukt het zo uit aan de Filippijzen. Als hij werd uitgestort op het offer en de dienst van hun geloof, zou hij met hen allen vreugde en blijdschap beleven. Hier is het niet precies het uitgestort worden op het offer van anderen, maar er is dezelfde vreugde in, nu hij de tijd van zijn vertrek overweegt. Het was dat *'heengaan en met Christus zijn'* (Fil. 1:23), waarvan hij ons reeds heeft gezegd dat het *'verreweg het beste'* was. Conflicten had hij genoeg gehad, maar toch was het een goede strijd geweest.

De strijd was niet te betreuren, maar er werd met tevredenheid op teruggekeken. Toch was het een vreugde de loop te hebben volbracht, en te beseffen dat het geloof dat hem was toevertrouwd, door de genade van God bewaard was gebleven voor alles wat het zou aanvallen. De kroon van de gerechtigheid wachtte hem nu van de Heer, de rechtvaardige Rechter; wanneer niet alleen hij zijn beloning zal ontvangen, maar ook, zoals hij hier zegt, *'allen die zijn verschijning hebben liefgehad'*. Het is Christus' verschijning die in dit verband het meest past bij wat hij voor zich heeft, want het is bij Zijn verschijning dat Hij krijgt wat van Hem is, en wanneer alles in zijn ware karakter zal verschijnen. En dan schenkt Hij de beloningen. Dit is altijd de manier waarop de Schrift deze dingen met elkaar verbindt. Hij komt om ons tot Zich te nemen; maar de beloningen worden eerder in verband gebracht met het koninkrijk.

Ieder zal daarin zijn plaats ontvangen als erkenning van het werk dat hij heeft verricht. Er zijn natuurlijk dingen die alle mensen van God gemeen hebben, en die we zorgvuldig gescheiden moeten houden

van de gedachte dat ze in deze zin überhaupt een beloning zijn. Zij zijn inderdaad het loon van Christus' werk; maar er is hier grote verwarring geweest. De plaats in het huis van de Vader is niet een plaats die bepaald wordt door de waarde van het werk dat wij hebben kunnen doen. De nabijheid van kinderen bij de Vader is niet naar de waardering van hun werk, maar naar de uitstorting van Zijn eigen hart ten opzichte van hen die door Zijn eigen Geest verwekt zijn, en allen, in deze, louter onderdanen van goddelijke genade. Zo is ook het behoren tot Christus als leden van Zijn lichaam het deel van alle heiligen van de huidige tijd; allen maken deel uit van de bruid, waarover de apostel spreekt als die Gemeente die Hij liefheeft en waarvoor Hij Zichzelf heeft gegeven.

Dit zijn dingen die min of meer verward zijn van de kant van hen van wie wij het nauwelijks hadden mogen verwachten. De vrucht van het werk van Christus moet ook noodzakelijkerwijs veel groter zijn dan enige vrucht van onszelf; en daarom is het inderdaad een troost te beseffen dat datgene wat wij samen zullen hebben en genieten, veel groter is dan alles wat ons van elkaar kan onderscheiden. Gods beste gaven, zelfs in de natuur, zijn die welke Hij het ruimst schenkt; en toch moeten wij niet lichtvaardig omgaan met die bijzondere beloningen, waarvan de Schrift zeker niet lichtvaardig is, en die hun heerlijkheid zozeer ontlenen aan het feit dat zij komen van Zijn hand die Zelf de grote strijd heeft gestreden en in Zijn rust is ingegaan.

Maar Zijn verschijning liefhebben gaat veel verder dan de gedachte aan enige beloning die men op dat moment kan vinden. Zijn verschijning is datgene wat de Dag voor de hele aarde moet brengen. Het is de tijd waarin het kwaad met sterke hand moet worden

neergeslagen, maar opdat de liefde van God zich kan tonen naar Zijn verlangen. Het is de tijd waarin Christus zelf zal worden verheerlijkt, en alles onder Zijn voeten zal worden onderworpen. Welke speciale aantrekkingskracht er ook op ons mag rusten in de gedachte dat wij worden opgenomen om Hem in de lucht te ontmoeten, toch zullen wij, als wij de Schrift bekijken, ontdekken dat de verschijning van de Heer, of Zijn openbaring, datgene is waar veel meer bij stilgestaan wordt; en wij kunnen het zeker op deze manier begrijpen. Wij zullen met Hem zijn op die Dag, en hoe gezegend zal het zijn om de rechtmatige Koning op Zijn troon te zien, de aarde onderworpen aan Hem die zij heeft geweigerd; de woestijn bij Zijn komst uit te zien barsten in bloei en oogst, en alles in de handen van Hem die de *'Vader van de eeuwigheid'* is, die alle dingen zal vormen naar de wil van de Vader, zodat zij eeuwig zullen zijn! De gerechtigheid zal dan inderdaad eindelijk op een absolute troon zitten, en de kroon der gerechtigheid zal het loon zijn van allen die Zijn verschijning liefhebben.

5.3 Paulus' persoonlijke omstandigheden

De apostel gaat nu over tot wat meer persoonlijk is voor hemzelf. We zien de omstandigheden waarin hij verkeert, en hoe weinig ze hem kunnen troosten. Demas, elders genoemd als een medewerker, had hem nu verlaten, weggetrokken door de liefde van de tegenwoordige tijd, en was in Thessalonica. Cresces was naar Galatië gegaan, Titus was in Dalmatië. Er is geen verwijt verbonden aan hun afwezigheid van hem, maar ze waren afwezig. Alleen Lucas, de zo constante

metgezel van zijn reizen en arbeid, zoals de Handelingen hem laten zien - Lucas was bij hem. Er is een vreugdevol woord met betrekking tot Marcus, die hij Timotheüs wil laten meenemen als iemand die hem van dienst kan zijn bij de bediening. Tychicus had hij zelf naar Efeze gestuurd. Hij heeft voor zijn comfort de mantel nodig die hij met Carpus in Troas had achtergelaten; en hij heeft zijn boeken nodig, vooral de perkamenten, waarvan het materiaal natuurlijk wijst op het belang van wat erop geschreven staat. Hij herinnert zich het kwaad dat Alexander de smid hem heeft aangedaan, waarschijnlijk degene die we in Efeze hebben gezien. De Heer zou hem vergelden naar zijn werken; maar Timotheüs moest op zijn hoede zijn voor hem als iemand die de woorden van de apostel sterk had weerstaan.

Nog bedroefder, maar in een andere geest, denkt hij aan dat eerste antwoord van hem voor de Romeinse keizer, waarin niemand, zelfs niet onder de broeders, hem bijstond, maar allen hem verlieten. Hij bidt dat het niet hun schuld is. Maar er was Eén die met hem stond, in Zichzelf almachtig in plaats van alle anderen; en Hij maakte dit juist tot de gelegenheid dat de prediking ten volle bekend zou worden en de volken haar zouden horen; en voor die tijd werd hij uit de muil van de leeuw verlost. Maar voorwaar, van elk kwaad werk zou Hij hem verlossen en bewaren tot Zijn hemels koninkrijk. De bevrijding zou zeer verschillende vormen kunnen aannemen, en dat wat uiteindelijk zijn grote bevrijding zou worden, zou juist het tegenovergestelde kunnen lijken; maar God laat alle dingen samenwerken ten goede voor hen die Hem liefhebben, en zijn eigen ziel, zich bewust van dit naderende vertrek, breekt uit in lofprijzing voor Hem aan wie de heerlijkheid van de eeuwen der eeuwen zal toekomen.

Hij begroet tenslotte Prisca en Aquila, zijn oude metgezellen, en het huis van de Onesiphorus over wie we hem hebben horen spreken. Erastus was in Korinthe gebleven, en Trophimus had hij ziek in Miletus achtergelaten. We zien dat, wat voor wonderbaarlijke kracht er ook in de Gemeente was, het niet gebruikt werd om elke heilige comfortabel te maken in dit leven, noch, noodzakelijkerwijs, om hem in staat te stellen tot het comfort van anderen. De apostel voelde ongetwijfeld de afwezigheid van Trophimus; maar hij heeft geen woord van berisping voor hem, noch een gedachte van morren daarover. Maar zijn hart verlangt er opnieuw naar Timotheüs te zien, en hij verzoekt hem opnieuw ijverig naar hem toe te komen.

Hij sluit af met de groeten van zijn omgeving en van alle broeders, en bidt dat de Heer met zijn geest moge zijn, deze kracht geeft en controleert. Hij eindigt met een gebed voor hem, dat hij te allen tijde de genade mag hebben die zo nodig is.

Bron:

3-2d 2 Timothy. The Notes from the Numerical Bible. 3 The Pauline Epistles

Publishers: Loizeaux Brothers, 1 East 13th Street, New York. The Bible Truth Press, New York.

https://www.stempublishing.com/authors/FW_Grant/Numerical_Bible/FWG_Numerical_Bible37b.html

Vertaald met www.DeepL.com/Translator door Adrie Straver (2023).

Enkele vertaalcorrecties door: Adrie Straver / Jan Paul Spoor / Carien Bus-Spoor